

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

62. gadagājums

2019. gada 25. marts

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2019/C 112/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzini

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2019/C 112/02	Apvienotās lietas C-183/17 P un C-184/17 P: Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – <i>International Management Group</i> /Eiropas Komisija (Apelācija – Sadarbība attīstības jomā – Eiropas Savienības budžeta izpilde, īstenojot netiešu pārvaldību – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Apstrīdami tiesību akti – Lēmums uzticēt budžeta izpildes uzdevumu citai personai, nevis tai, kas sākotnēji izraudzīta – Lēmums vairs neuzticēt jaunus budžeta izpildes uzdevumus sākotnēji izraudzītajai vienībai – Regula (EK, Euratom) Nr. 2342/2002 – 43. pants – Deleģētā regula (ES) Nr. 1268/2012 – 43. pants – Jēdziens “starptautiskā organizācija” – Nosacījumi – Prasība atlidzināt kaitējumu)	2
2019/C 112/03	Lieta C-194/17 P: Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – <i>Georgios Pandalis</i> /Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), <i>LR Health & Beauty Systems GmbH</i> (Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 51. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts, kā arī 75. pants – Eiropas Savienības preču zīme “Cystus” – Nemedicīniski uztura bagātinātāji – Daļējas atcelšanas atzīšana – Preču zīmes faktiskas izmantošanas neesamība – Vārda “cystus” kā attiecīgo preču galvenās sastāvdaļas aprakstošas norādes uztvere – Pienākums norādīt pamatojumu)	3

2019/C 112/04	Lieta C-220/17: Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 30. janvāra spriedums (<i>Verwaltungsgericht Berlin</i> (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG/Land Berlin</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Direktīvas 2014/40/ES spēkā esamība – Tabakas izstrādājumu ražošana, noformēšana un pārdošana – Regulējums, kas attiecas uz “sastāvdaļām” – Aromatizēto tabakas izstrādājumu aizliegums)	3
2019/C 112/05	Lieta C-225/17 P: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – <i>Islamic Republic of Iran Shipping Lines</i> u.c./Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija (Apelācija – Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi pret Irānas Islāma Republiku – Līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas veikta iekļaušanas sarakstā atcelšana – Kritēriju iekļaušanai to personu un vienību sarakstā, kuru līdzekļi tiek iesaldēti, grozījumi – Atkārtota iekļaušana – Pierādījumi saistībā datumu pirms sākotnējās iekļaušanas sarakstā – Pirms sākotnējās iekļaušanas sarakstā zināmie fakti – Res judicata spēks – Apjoms – Tiesiskā drošība – Tiesiskās palāvības aizsardzība – Princips ne bis in idem – Efektīva tiesību aizsardzība)	4
2019/C 112/06	Lieta C-587/17 P: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 30. janvāra spriedums – Beļģijas Karaliste/Eiropas Komisija (Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Regula (EK) Nr. 1290/2005 – Regula (ES) Nr. 1306/2013 – No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi – Nepamatoti izmaksātas eksporta kompensācijas – Atgūšana – Visu tiesību aizsardzības līdzekļu neizmantošana – Kasācijas sūdzības neiesniegšana pēc negatīva Cour de cassation (Kasācijas tiesa, Beļģija) advokāta atzinuma – LESD 267. pants – Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neiesniegšana Tiesā – Dalībvalsts nolaidība)	5
2019/C 112/07	Lieta C-6/18 P: Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – Grieķijas Republika/Eiropas Komisija (Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) – Regula (EK) Nr. 1290/2005 – Kopējās lauksaimniecības politikas finansēšana – Izslēgti izdevumi – Grieķijas Republikas izdevumi)	6
2019/C 112/08	Lieta C-149/18: Tiesas (sestā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums (<i>Tribunal da Relação de Lisboa</i> (Portugāle) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Tiesību akti, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām – Regula (EK) Nr. 864/2007 (“Roma II”) – 16. un 27. pants – Prevalējošas imperatīvas normas – Direktīva 2009/103/EK – Transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošināšana – 28. pants)	6
2019/C 112/09	Lieta C-600/17: Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 17. janvāra rīkojums (<i>Giudice di pace di Roma</i> (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Pina Cipollone/Ministero della Giustizia</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts – Sociālā politika – Darbs uz noteiktu laiku – Miertiesneši – Acīmredzama nepieņemamība)	7
2019/C 112/10	Lieta C-626/17: Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 17. janvāra rīkojums (<i>Giudice di pace di Roma</i> (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Alberto Rossi/Ministero della Giustizia</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts – Sociālā politika – Darbs uz noteiktu laiku – Miertiesneši – Acīmredzama nepieņemamība)	7
2019/C 112/11	Lieta C-169/18: Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 10. janvāra spriedums (<i>Court of Appeal</i> (Īrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Atif Mahmood u.c./Minister for Justice and Equality</i> (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas)	8
2019/C 112/12	Apvienotās lietas C-335/18 un C-336/18: C-336/18: Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. janvāra rīkojums (<i>Sofiyski gradski sad</i> un <i>Apelativen sad</i> – <i>Sofia</i> (Bulgārija) lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu) – kriminālprocesi pret AK (C-335/18) un EP (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 99. pants – Skaidras naudas, ko ievie Eiropas Savienībā vai izved no tās, kontrole – Regula (EK) Nr. 1889/2005 – 3. panta 1. punkts – Deklarēšanas pienākuma pārkāpums – 4. panta 2. punkts – Aizturēšanas pasākums – 9. panta 1. punkts – Valsts tiesībās paredzētās sankcijas – Valsts tiesiskais regulējums, kurā papildus brīvības atņemšanas soda vai naudas soda, kas noteikts vienas piektdaļas no nedeklarētās summas apmērā, uzlikšanai ir pieredzēta šīs summas konfiskācija par labu valstij – Samērīgums)	9

2019/C 112/13	Lieta C-440/18 P: Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. janvāra rīkojums – <i>Verein Deutsche Sprache/Komisija</i> (Apelācija – Tiesas Reglamenta 181. pants – Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Dokumenti, kas attiecas uz Komisijas lēmumu par izmaiņām Berlaymont ēkas preses zāles izskatā, uzrakstus izvietojot tikai franču un angļu valodās – Atteikums piešķirt pilnīgu piekļuvi) . . .	9
2019/C 112/14	Lieta C-426/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 26. jūnijā <i>Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 18. aprīļa spriedumu lietā T-298/17 <i>Iordăchescu u.c./Parlaments u.c.</i>	10
2019/C 112/15	Lieta C-560/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 3. septembrī iesniedza <i>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urzędzeń Rozrywkowych</i> par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2018. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-514/15: <i>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urzędzeń Rozrywkowych/Komisija</i>	10
2019/C 112/16	Lieta C-730/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 23. novembrī SC iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 19. septembra rīkojumu lietā T-242/17 <i>SC/Eulex Kosovo</i>	12
2019/C 112/17	Lieta C-736/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 26. novembrī <i>Gugler France</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2018. gada 25. septembra spriedumu lietā T-238/17 <i>Gugler/EUIPO</i>	13
2019/C 112/18	Lieta C-741/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 27. novembrī <i>OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.)</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-708/17 <i>OPS Újpest/Komisija</i>	14
2019/C 112/19	Lieta C-747/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 30. novembrī <i>Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-profit Kft.)</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-710/17 <i>Lux-Rehab Non-Profit/Komisija</i>	15
2019/C 112/20	Lieta C-748/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 30. novembrī <i>Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.)</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-713/17 <i>Motex/Komisija</i>	16
2019/C 112/21	Lieta C-764/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 5. decembrī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Ayuntamiento de Pamplona/Orange España S.A.U.</i>	17
2019/C 112/22	Lieta C-765/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. decembrī iesniedza <i>Landgericht Koblenz</i> (Vācija) – <i>Stadtwerke Neuwied GmbH/RI</i>	17
2019/C 112/23	Lieta C-773/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza <i>Verwaltungsgericht Halle</i> (Vācija) – <i>TK/Land Sachsen-Anhalt</i>	18
2019/C 112/24	Lieta C-774/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza <i>Verwaltungsgericht Halle</i> (Vācija) – <i>UL/Land Sachsen-Anhalt</i>	19
2019/C 112/25	Lieta C-775/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza <i>Verwaltungsgericht Halle</i> (Vācija) – <i>VM/Land Sachsen-Anhalt</i>	20

2019/C 112/26	Lieta C-781/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza <i>Tribunale ordinario di Roma</i> (Itālija) – <i>Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd</i>	21
2019/C 112/27	Lieta C-783/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 12. decembrī Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs iesniedza par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2018. gada 3. oktobra spriedumu lietā T-313/17 <i>Wajos GmbH/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs</i>	22
2019/C 112/28	Lieta C-786/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 14. decembrī iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>ratiopharm GmbH/Novartis Consumer Health GmbH</i>	23
2019/C 112/29	Lieta C-788/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 14. decembrī iesniedza <i>Commissione tributaria provinciale di Parma</i> (Itālija) – <i>Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma</i>	23
2019/C 112/30	Lieta C-789/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza <i>Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio</i> (Itālija) – <i>AQ u.c./Corte dei Conti u.c.</i>	24
2019/C 112/31	Lieta C-790/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza <i>Tribunale amministrativo Regionale per il Lazio</i> (Itālija) – <i>ZQ/Corte dei Conti u.c.</i>	26
2019/C 112/32	Lieta C-834/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 28. decembrī iesniedza <i>Tribunal Judicial da Comarca de Faro</i> (Portugāle) – <i>Rolibérica, Lda/Autoridade para as Condições do Trabalho</i>	27
2019/C 112/33	Lieta C-18/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 11. janvārī iesniedza <i>Bundesgerichtshof</i> (Vācija) – <i>WM/ Frankfurtes pie Mainas pilsēta</i>	27
2019/C 112/34	Lieta C-49/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. janvārī – Eiropas Komisija/Portugāles Republika	28
2019/C 112/35	Lieta C-50/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>Sigma Alimentos Exterior, S.L.</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-239/11 <i>Sigma Alimentos Exterior/Komisija</i>	29
2019/C 112/36	Lieta C-51/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>World Duty Free Group, S.A.</i> , iepriekš – <i>Autogrill España, S.A.</i> , iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 RENV, <i>World Duty Free Group/Komisija</i>	30
2019/C 112/37	Lieta C-52/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>Banco Santander, S.A.</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-227/10 <i>Banco Santander, S.A./Eiropas Komisija</i>	31
2019/C 112/38	Lieta C-53/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>Banco Santander, S.A.</i> un <i>Santusa Holding, S.L.</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-399/11 RENV, <i>Banco Santander</i> un <i>Santusa/Komisija</i>	32
2019/C 112/39	Lieta C-54/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>Axa Mediterranean Holding, S.A.</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-405/11 <i>Axa Mediterranean/Komisija</i>	33

2019/C 112/40	Lieta C-55/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī <i>Prosegur Compañía de Seguridad, S.A.</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-406/11 <i>Prosegur Compañía de Seguridad</i> /Komisija	34
2019/C 112/41	Lieta C-63/19: Prasība, kas celta 2019. gada 29. janvārī – Eiropas Komisija/Itālijas Republika	35
2019/C 112/42	Lieta C-64/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. janvārī Spānijas Karaliste iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 <i>RENV World Duty Free Group</i> /Komisija	36
2019/C 112/43	Lieta C-65/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. janvārī Spānijas Karaliste iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-399/11 <i>RENV, Banco Santander un Santusa</i> /Komisija	37
2019/C 112/44	Lieta C-106/19: Prasība, kas celta 2019. gada 11. februārī – Itālijas Republika/Eiropas Savienības Padome, Eiropas Parlaments	38
2019/C 112/45	Lieta C-577/17: Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (<i>Verwaltungsgerichtshof</i> (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl</i> , piedaloties <i>Clinton Osas Alake alias Klenti Solim u.c.</i>	39
2019/C 112/46	Lieta C-313/18: Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (<i>Svea hovrätt</i> (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Dacom Limited/IPM Informed Portfolio Management AB</i>	40
2019/C 112/47	Lieta C-566/18: Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (<i>Handelsgericht Wien</i> (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Austrian Airlines AG/MG, NF</i>	40
2019/C 112/48	Lieta C-617/18: Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 16. janvāra rīkojums (<i>Juzgado de Primera Instancia de Albacete</i> (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Los prestatarios/Globalcaja S.A.</i>	40
Vispārējā tiesa		
2019/C 112/49	Lieta T-647/17: Vispārējās tiesas 2019. gada 8. februāra spriedums – <i>Serendipity u.c./EUIPO</i> – <i>CKL Holdings</i> (“ <i>CHIARA FERRAGNI</i> ”) (Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “ <i>CHIARA FERRAGNI</i> ” reģistrācijas pieteikums – Agrāka Beniluksa vārdiska preču zīme “ <i>Chiara</i> ” – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespējas neesamība – Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts))	41
2019/C 112/50	Lieta T-34/19: Prasība, kas celta 2019. gada 16. janvārī – <i>Orkla Foods Danmark/EUIPO</i> (“ <i>PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD</i> ”)	41
2019/C 112/51	Lieta T-41/19: Prasība, kas celta 2019. gada 23. janvārī – <i>MSI Svetovanje/EUIPO</i> – <i>Industrial Farmaceutica Cantabria</i> (“ <i>nume</i> ”)	42
2019/C 112/52	Lieta T-52/19: Prasība, kas celta 2019. gada 28. janvārī – <i>AH/Eurofound</i>	43
2019/C 112/53	Lieta T-54/19: Prasība, kas celta 2019. gada 29. janvārī – <i>Nosio/EUIPO</i> (“ <i>BIANCOFINO</i> ”)	44
2019/C 112/54	Lieta T-60/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. janvārī – <i>Kipra/EUIPO</i> – <i>Filotas Bellas & Yios</i> (“ <i>Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927</i> ”)	44
2019/C 112/55	Lieta T-64/19: Prasība, kas celta 2019. gada 4. februārī – <i>ECSEL Joint Undertaking/Personal Health Institute International</i>	45

2019/C 112/56	Lieta T-67/19: Prasība, kas celta 2019. gada 5. februārī – <i>Sixsigma Networks Mexico</i> /EUIPO – <i>Dokkio</i> (“DOKKIO”)	46
2019/C 112/57	Lieta T-69/19: Prasība, kas celta 2019. gada 6. februārī – <i>Südwestdeutsche Salzwerke</i> /EUIPO (“Bad Reichenhaller Alpensaline”)	47
2019/C 112/58	Lieta T-74/19: Prasība, kas celta 2019. gada 7. februārī – <i>DK Company</i> /EUIPO – <i>Hunter Boot</i> (“DENIM HUNTER”)	47
2019/C 112/59	Lieta T-75/19: Prasība, kas celta 2019. gada 8. februārī – <i>Comune di Milano</i> /Parlaments un Padome	48
2019/C 112/60	Lieta T-81/19: Prasība, kas celta 2019. gada 12. februārī – <i>Apostolopoulou</i> un <i>Apostolopoulou Chrysanthaki</i> /Eiropas Komisija	49

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

(2019/C 112/01)

Jaunākā publikācija

OV C 103, 18.3.2019.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 93, 11.3.2019.

OV C 82, 4.3.2019.

OV C 72, 25.2.2019.

OV C 65, 18.2.2019.

OV C 54, 11.2.2019.

OV C 44, 4.2.2019.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – *International Management Group*/Eiropas Komisija

(Apvienotās lietas C-183/17 P un C-184/17 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Sadarbība attīstības jomā – Eiropas Savienības budžeta izpilde, īstenojot netiešu pārvaldību – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Apstrīdami tiesību akti – Lēmums uzticēt budžeta izpildes uzdevumu citai personai, nevis tai, kas sākotnēji izraudzīta – Lēmums vairs neuzticēt jaunus budžeta izpildes uzdevumus sākotnēji izraudzītajai vienībai – Regula (EK, Euratom) Nr. 2342/2002 – 43. pants – Deleģētā regula (ES) Nr. 1268/2012 – 43. pants – Jēdziens “starptautiskā organizācija” – Nosacījumi – Prasība atlīdzināt kaitējumu)

(2019/C 112/02)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *International Management Group* (pārstāvji: L. Levi un J.Y. de Cara, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji: F. Castillo de la Torre un J. Baquero Cruz)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 2. februāra spriedumu lietā *International Management Group*/Komisija (T-29/15, nav publicēts, EU:T:2017:56) un 2017. gada 2. februāra spriedumu lietā *International Management Group*/Komisija (T-381/15, nav publicēts, EU:T:2017:57).
- 2) Atcelt Komisijas 2014. gada 16. decembra Īstenošanas lēmumu C(2014) 9787 final par grozījumiem Īstenošanas lēmumā C(2013) 7682 final par 2013. gada rīcības programmas Mjanmas/Birmas labā, kas finansējama no Eiropas Savienības vispārējā budžeta.
- 3) Atcelt Eiropas Komisijas lēmumu vairs nenoslēgt jaunus deleģēšanas nolīgumus netiešas pārvaldības ietvaros ar *International Management Group*, kas ietverts tās 2015. gada 8. maija vēstulē.
- 4) Nodot lietu T-381/15 Eiropas Savienības Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai par *International Management Group* prasību par to zaudējumu atlīdzību, kas tai esot nodarīti ar šīs rezolutīvās daļas 3) punktā minēto Komisijas lēmumu.
- 5) Pretapelācijas sūdzības noraidīt.
- 6) Piespriest Komisijai atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietās C-183/17 P, C-184/17 P un T-29/15.

7) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu lietā T-381/15 atlikt.

⁽¹⁾ OV C 221, 10.7.2017.

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – Georgios Pandalis/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), LR Health & Beauty Systems GmbH

(Lieta C-194/17 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 51. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts, kā arī 75. pants – Eiropas Savienības preču zīme “Cystus” – Nemedicīniski uztura bagātinātāji – Daļējas atcelšanas atzišana – Preču zīmes faktiskas izmantošanas neesamība – Vārda “cystus” kā attiecīgo preču galvenās sastāvdaļas aprakstošas norādes uztvere – Pienākums norādīt pamatojumu)

(2019/C 112/03)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Georgios Pandalis (pārstāve: A. Franke, advokāte)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) (pārstāvji: S. Hanne un D. Walicka), LR Health & Beauty Systems GmbH (pārstāvji: N. Weber un L. Thiel, advokāti)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Georgios Pandalis atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 300, 11.9.2017.

Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 30. janvāra spriedums (Verwaltungsgericht Berlin (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG/Land Berlin

(Lieta C-220/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesību aktu tuvināšana – Direktīvas 2014/40/ES spēkā esamība – Tabakas izstrādājumu ražošana, noformēšana un pārdošana – Regulējums, kas attiecas uz “sastāvdaļām” – Aromatizēto tabakas izstrādājumu aizliegums)

(2019/C 112/04)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Berlin

Pamatlietas puses

Prasītāja: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Atbildētāja: Land Berlin

Rezolutīvā daļa

- 1) Izskatot pirmo prejudiciālo jautājumu, nav atklājies neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/40/ES (2014. gada 3. aprīlis) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas un saistīto izstrādājumu ražošanu, noformēšanu un pārdošanu un ar ko atceļ Direktīvu 2001/37/EK, 7. panta 1., 7. un 14. punkta spēkā esamību.
- 2) Direktīvas 2014/40 7. panta 14. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, jēdziens “produktu kategorija” šīs normas izpratnē attiecas gan uz cigaretēm, gan tinamo tabaku un, otrkārt, procedūra, kas ir jāievēro, lai noskaidrotu, vai attiecīgais tabakas izstrādājums ir sasniedzis šajā pantā noteikto 3 % robežu, ir jānosaka atbilstoši attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.
- 3) Direktīvas 2014/40 8.–11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem dalībvalstīm nav atļauts paredzēt pārejas noteikumus papildus tiem, kuri ir noteikti šīs direktīvas 29. un 30. pantā.
- 4) Izskatot otro prejudiciālo jautājumu, nav atklājies neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Direktīvas 2014/40 9. panta 1. punkta otrās daļas, 4. punkta a) apakšpunkta otrā teikuma un 6. punkta, 10. panta 1. punkta b), e) un f) apakšpunkta, kā arī 11. panta 1. punkta pirmās daļas pirmā teikuma spēkā esamību.
- 5) Direktīvas 2014/40 13. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem dalībvalstīm ir noteikts pienākums aizliegt izmantot informāciju par garšu, smaržu, aromātu vai citām piedevām arī tad, ja tā nav reklāmas informācija, un attiecīgo sastāvdaļu izmantošana joprojām ir atļauta.
- 6) Izskatot trešo prejudiciālo jautājumu, nav atklājies neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Direktīvas 2014/40 13. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 3. punkta spēkā esamību.

⁽¹⁾ OV C 239, 24.7.2017.

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – Islamic Republic of Iran Shipping Lines u.c. / Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija

(Lieta C-225/17 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojuši pasākumi pret Irānas Islāma Republiku – Līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas veikta iekļaušanas sarakstā atcelšana – Kritēriju iekļaušanai to personu un vienību sarakstā, kuru līdzekļi tiek iesaldēti, grozījumi – Atkārtota iekļaušana – Pierādījumi saistībā datumu pirms sākotnējās iekļaušanas sarakstā – Pirms sākotnējās iekļaušanas sarakstā zināmie fakti – Res judicata spēks – Apjoms – Tiesiskā drošība – Tiesiskās palātvības aizsardzība – Princips ne bis in idem – Efektīva tiesību aizsardzība)

(2019/C 112/05)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co. (pārstāvji: M. Taher, Solicitor, M. Lester QC)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji: J. Kneale un M. Bishop) un Eiropas Komisija (pārstāvji: D. Gauci un T. Scharf)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information Technology Development Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Hoopad Darya Shipping Agency un Valfajr 8th Shipping Line Co. sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus.
- 3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 231, 17.7.2017.

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 30. janvāra spriedums – Beļģijas Karaliste/Eiropas Komisija

(Lieta C-587/17 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Regula (EK) Nr. 1290/2005 – Regula (ES) Nr. 1306/2013 – No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi – Nepamatoti izmaksātas eksporta kompensācijas – Atgūšana – Visu tiesību aizsardzības līdzekļu neizmantošana – Kasācijas sūdzības neiesniegšana pēc negatīva Cour de cassation (Kasācijas tiesa, Beļģija) advokāta atzinuma – LESD 267. pants – Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neiesniegšana Tiesā – Dalībvalsts nolaidība)

(2019/C 112/06)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Beļģijas Karaliste (pārstāvji: J.-C. Halleux, kā arī M. Jacobs un C. Pochet, pārstāvji, kuriem palīdz E. Grégoire un J. Mariani, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija (pārstāvji: A. Bouquet un B. Hofstötter)

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 20. jūlija spriedumu Beļģija/Komisija (T-287/16, nav publicēts, EU:T:2017:531).
- 2) Nodot lietu T-287/16 atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.
- 3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

⁽¹⁾ OV C 412, 4.12.2017.

Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums – Grieķijas Republika/Eiropas Komisija**(Lieta C-6/18 P) ⁽¹⁾****(Apelācija – Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) – Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) – Regula (EK) Nr. 1290/2005 – Kopējās lauksaimniecības politikas finansēšana – Izslēgti izdevumi – Grieķijas Republikas izdevumi)**

(2019/C 112/07)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Grieķijas Republika (pārstāvji: G. Kanellopoulos, I. Pachi un A. Vasilopoulou)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji: D. Triantafyllou un A. Sauka)

Rezolutīvā daļa

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 2) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 63, 19.2.2018.

Tiesas (sestā palāta) 2019. gada 31. janvāra spriedums (Tribunal da Relação de Lisboa (Portugāle) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA**(Lieta C-149/18) ⁽¹⁾****(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Tiesību akti, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām – Regula (EK) Nr. 864/2007 (“Roma II”) – 16. un 27. pants – Prevalējošas imperatīvas normas – Direktīva 2009/103/EK – Transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošināšana – 28. pants)**

(2019/C 112/08)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal da Relação de Lisboa

Pamatlietas puses

Prasītājs: Agostinho da Silva Martins

Atbildētāja: Dekra Claims Services Portugal SA

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (“Roma II”), 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda valsts tiesību norma kā tā, kas tiek aplūkota pamatlietā, kurā prasībai par kaitējuma, kas izriet no negadījuma, atlīdzību ir paredzēts trīs gadu noilguma termiņš, nevar tikt uzskatīta par prevalējošu imperatīvu normu šī panta izpratnē, ja vien tiesa, kura izskata lietu, pamatojoties uz šīs tiesību normas redakcijas, vispārējās sistēmas, mērķu, kā arī šīs tiesību normas pieņemšanas konteksta detalizētu analīzi, konstatē, ka tai ir tāda nozīme valsts tiesību sistēmā, kura pamato atkāpi no piemērojamajām tiesībām, kuras ir noteiktas, piemērojot šīs regulas 4. pantu.

- 2) Regulas Nr. 864/2007 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/103/EK (2009. gada 16. septembris) par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību 28. pants, kā tas ir transponēts valsts tiesībās, nav uzskatāms par Savienības tiesību normu, kurā ir paredzēti noteikumi par tiesību normu kolīziju attiecībā uz ārpuslīgumiskām saistībām šī 27. panta izpratnē.

⁽¹⁾ OV C 161, 7.5.2018.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 17. janvāra rīkojums (*Giudice di pace di Roma* (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Pina Cipollone/Ministero della Giustizia

(Lieta C-600/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts – Sociālā politika – Darbs uz noteiktu laiku – Miertiesneši – Acīmredzama nepieņemamība)

(2019/C 112/09)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di pace di Roma

Pamatlietas puses

Prasītāja: Pina Cipollone

Atbildētāja: Ministero della Giustizia

piedaloties: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa)

Rezolutīvā daļa

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Giudice di pace di Roma* (Romas mirtiesā, Itālija) ir iesniegusi ar 2017. gada 25. augusta lēmumu, ir acīmredzami nepieņemams.

⁽¹⁾ OV C 437, 18.12.2017.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 17. janvāra rīkojums (*Giudice di pace di Roma* (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Alberto Rossi/Ministero della Giustizia

(Lieta C-626/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts – Sociālā politika – Darbs uz noteiktu laiku – Miertiesneši – Acīmredzama nepieņemamība)

(2019/C 112/10)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di pace di Roma

Pamatlietas puses

Prasītājs: Alberto Rossi

Atbildētāja: Ministero della Giustizia

piedaloties: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa), Associazione Nazionale Giudici di Pace, Coordinamento Nazionale Giustizia di Pace, Organismo Unitario della Magistratura Onoraria – Magistrati Onorari Riuniti, Maria Maddalena Acernese un 656 citiem mirtiesniešiem, Angela Abbondandolo un 139 goda prokuroru vietniekiem, Santina Adelfio un 101 citam goda tiesnesim

Rezolutīvā daļa

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko Giudice di pace di Roma (Romas mirtiesā, Itālija) ir iesniegusi ar 2017. gada 17. oktobra lēmumu, ir acīmredzami nepieņemams.

⁽¹⁾ OV C 52, 12.2.2018.

Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 10. janvāra spriedums (Court of Appeal (Īrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Atif Mahmood u.c./Minister for Justice and Equality

(Lieta C-169/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas)

(2019/C 112/11)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Court of Appeal

Pamatlietas puses

Prasītāji: Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon, Noor Habib u.c.

Atbildētājs: Minister for Justice and Equality

Rezolutīvā daļa

Izbeigt tiesvedību lietā C-169/18 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ar 2018. gada 23. februāra lēmumu iesniegusi Court of Appeal (Apelācijas tiesa, Īrija).

⁽¹⁾ OV C 166, 14.5.2018.

Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. janvāra rīkojums (*Sofiyski gradski sad* un *Apelativen sad* – *Sofia* (Bulgārija) lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu) – kriminālprocesi pret AK (C-335/18) un EP (C-336/18)

(Apvienotās lietas C-335/18 un C-336/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesas Reglamenta 99. pants – Skaidras naudas, ko ievē Eiropas Savienībā vai izved no tās, kontrole – Regula (EK) Nr. 1889/2005 – 3. panta 1. punkts – Deklarēšanas pienākuma pārkāpums – 4. panta 2. punkts – Aizturēšanas pasākums – 9. panta 1. punkts – Valsts tiesībās paredzētās sankcijas – Valsts tiesiskais regulējums, kurā papildus brīvības atņemšanas soda vai naudas soda, kas noteikts vienas piektdaļas no nedeklarētās summas apmērā, uzlikšanai ir pieredzēta šīs summas konfiskācija par labu valstij – Samērīgums)

(2019/C 112/12)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesas

Sofiyski gradski sad un *Apelativen sad* – *Sofia*

Puses pamatlietas kriminālprocesos

AK (C-335/18), EP (C-336/18)

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1889/2005 (2005. gada 26. oktobris) par skaidras naudas kontroli, kuru ievē Kopienas teritorijā vai izved no tās, 4. panta 2. punkts un 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem neatbilst tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkots, kurā, lai sodītu par šīs regulas 3. pantā paredzētā deklarēšanas pienākuma pārkāpumu, papildus brīvības atņemšanas soda līdz pieciem gadiem vai naudas soda vienas piektdaļas no nedeklarētās skaidrās naudas summas apmērā uzlikšanai ir paredzēta šīs nedeklarētās summas konfiskācija par labu valstij.

⁽¹⁾ OV C 276, 6.8.2018.

Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. janvāra rīkojums – *Verein Deutsche Sprache*/Komisija

(Lieta C-440/18 P) ⁽¹⁾

(Apelācija – Tiesas Reglamenta 181. pants – Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Dokumenti, kas attiecas uz Komisijas lēmumu par izmaiņām Berlaymont ēkas preses zāles izskatā, uzrakstus izvietojot tikai franču un angļu valodās – Atteikums piešķirt pilnīgu piekļuvi)

(2019/C 112/13)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Verein Deutsche Sprache* eV (pārstāvis: W. Ehrhardt, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvis: F. Erlbacher un F. Clotuche-Duvieusart)

Rezolutīvā daļa

1. Prasību noraidīt kā acīmredzami nepieņemamu.

2. *Verein Deutsche Sprache eV* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 294, 20.8.2018.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 26. jūnijā Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 18. aprīļa spriedumu lietā T-298/17 Iordăchescu u.c./Parlaments u.c.

(Lieta C-426/18 P)

(2019/C 112/14)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu (pārstāvis: A. Cuculis, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija

Tiesa (devītā palāta) ar 2018. gada 31. janvāra rīkojumu ir atzinusi apelācijas sūdzību par nepieņemamu.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 3. septembrī iesniedza Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2018. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-514/15: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisija

(Lieta C-560/18 P)

(2019/C 112/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (pārstāvis: P. Hoffman, advokāts)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Zviedrijas Karaliste, Polijas Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 10. jūlija spriedumu lietā T-514/15, *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisija*;
- atcelt Eiropas Komisijas 2015. gada 12. jūnija Lēmumu GESTDEM 2015/1291, ar ko apelācijas sūdzības iesniedzējai atteikta piekļuve sīki izstrādātam atzinumam, kuru Eiropas Komisija sniegusi saistībā ar paziņošanas procedūru 2014/537/PL, un Eiropas Komisijas 2015. gada 17. jūlija Lēmumu GESTDEM 2015/1291, ar ko apelācijas sūdzības iesniedzējai atteikta piekļuve sīki izstrādātam atzinumam, kuru sniegusi Maltas Republika saistībā ar paziņošanas procedūru 2014/537/PL, un piespriest Komisijai segt savus un atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus; vai
- pakārtoti, ja Tiesa neuzskata, ka attiecīgajā tiesvedības stadijā var taisīt galīgo spriedumu, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir balstīta uz šādiem pamatiem:

- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, gan 1) kad pārsūdzētā rīkojuma 30. un 32. punktā tā noteica, ka ir maz ticams, ka pārkāpums, uz ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, atkārtosies nākotnē, un ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav intereses celt prasību, un 2) kad tā šajos pašos rīkojuma punktos nosprieda, ka nozīme šajā saistībā ir jautājumam, vai ir ticams, ka nākotnē radīsies situācija, kurā Komisijai tiks paziņots likumprojekts, kurā būs atrisināti Komisijas norādītie problēmjautājumi saistībā ar paziņojošās dalībvalsts spēkā esošo tiesisko regulējumu, uz ko attiecas norītošā paziņošanas procedūra, un kurā Komisija atteiks piekļuvi sīki izstrādātam atzinumam, kurš sniegts, pamatojoties uz Direktīvu 98/34⁽¹⁾, kas attiecas uz likumprojektu, to pamatojot ar vispārīgu pieņemumu par neizpaušanu, vadoties no vajadzības aizsargāt šo pārkāpuma procedūru mērķi, lai gan juridiski nozīmīgs ir jautājums nevis par to, vai šāda īpaša situācija var atkārtoties, bet gan par to, vai Komisija nākotnē var piemērot Regulas Nr. 1049/2001⁽²⁾ vai Direktīvas 98/34 interpretāciju, uz ko atsaucas Komisija un par ko sūdzas apelācijas sūdzības iesniedzēja.
- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā tā noteica, ka vajadzība izspriest lietu, kura attiecas uz Komisijas atteikumu publiskot dokumentus saistībā ar apgalvoto “nedalāmo saikni” starp šiem dokumentiem un izskatāmo pārkāpuma procedūru un kurā mutvārdu process tika pabeigts, nevar izrietēt no vajadzības sniegt prasītājam efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un no tā, ka, ja lieta netiek izskatīta, Komisija varēs izvairīties no tā, ka tās lēmums tiek pārbaudīts tiesā, jo citādi jebkurš prasītājs, kura pieteikums par piekļuvi dokumentiem sākotnēji ir ticis noraidīts, varētu mēģināt panākt spriedumu pret Komisiju, pat ja pieprasījums ir ticis apmierināts pēc prasības celšanas Vispārējā tiesā.
- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā tā noteica, ka, lai arī apelācijas sūdzības iesniedzējas celtā prasība par apstrīdētajiem lēmumiem tika izskatīta gandrīz 3 gadus un bija saistīta ar daudziem procesuālajiem dokumentiem un tiesas sēdi, tiesvedības izbeigšana un prasība apelācijas sūdzības iesniedzējai vai tās locekļiem vēlreiz – šajā gadījumā pret Komisiju celtas prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros – argumentēt, ka apsūdzētais lēmums ir prettiesisks nebūtu neattaisnojams slogs apelācijas sūdzības iesniedzējai vai tās locekļiem.
- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad pārsūdzētā rīkojuma 34. punktā tā noteica, ka ir jāizbeidz lieta, pamatojoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas vai tās locekļu prasījumiem par to zaudējumu atlīdzību, kas radīti ar apstrīdētajiem lēmumiem, jau tādēļ vien, ka 1) apelācijas sūdzības iesniedzēja nav precizējusi, vai tā vai tās locekļi “patiešām” plānoja celt šādas prasības, 2) tā nebalstījās uz precīziem, konkrētiem un pārbaudāmiem pierādījumiem par apstrīdēto lēmumu iedarbību un 3) tā nesniedza detalizētu informāciju par notiesājošiem spriedumiem, kas izrietētu no atteikuma piešķirt piekļuvi dokumentiem, un lai arī 4) Vispārējā tiesa vienlaikus piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, kas esot bijuši precīzi un konkrēti zaudējumi, kuri apelācijas sūdzības iesniedzējai radīti ar apstrīdētajiem lēmumiem.
- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad pārsūdzētā rīkojuma 34. punkta tā noteica, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai vairs nav intereses celt prasību, kaut gan apstrīdēto lēmumu atcelšana esot vajadzīga, lai atļidzinātu morālo kaitējumu, kurš apelācijas sūdzības iesniedzējai radīts kā profesionālai organizācijai, un neesot cita veida šāda kaitējuma atļidzināšanai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 23. novembrī SC iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta)
2018. gada 19. septembra rīkojumu lietā T-242/17 SC/Eulex Kosovo**

(Lieta C-730/18 P)

(2019/C 112/16)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: SC (pārstāvji: A. Kunst, Rechtsanwältin, L. Moro, avvocato)

Otrs lietas dalībnieks: Eulex Kosovo

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

— apmierināt prasību, izņemot saistībā ar piekto pamatu,

un līdz ar to:

- konstatēt, ka EULEX ir pārkāpis savas līgumsaistības, izpildot līgumu un piemērojot OPLAN (operāciju plānu), Operāciju konceptu (*Conops*), standarta operāciju procedūras (*SOPs*), proti, *SOP* attiecīgā uz reorganizāciju un *SOP* attiecībā uz personāla atlasī, un ir pārkāpis taisnīguma un labticības principus, līdz ar ko viņai ir tiesības uz atlīdzību;
- konstatēt, ka EULEX ir pārkāpis savas ārpuslīgumiskās saistības attiecībā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, ieskaitot viņas tiesības uz godīgiem un taisnīgiem darba apstākļiem (ES Hartas 31. pants), viņas tiesības uz labu pārvaldību, kā arī objektivitātes principu (ES Hartas 41. pants), līdz ar ko viņai ir tiesības uz atlīdzību;
- atzīt par prettiesisku lēmumu par 2016. gada iekšējo konkursu un apelācijas sūdzības iesniedzējas darba līguma nepagarināšanu;
- piespriest EULEX izmaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējai materiālo zaudējumu atlīdzināšanai summu, kas atbilst neizmaksātajām algām 19 bruto mēnešalgu apmērā, kurām ir jāpieskaita dienas nauda un algas palielinājums, un turklāt nemateriālā kaitējuma atlīdzināšanai izmaksāt summu 50 000 EUR sakarā ar EULEX prettiesiskajiem lēmumiem/darbībām;

pakārtoti:

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu pēc būtības;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā un apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējai tiesai ir kompetence lemt par viņas lietu. Tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot prasību kā daļēji – acīmredzami nepieņemamu un daļēji – acīmredzami juridiski nepamatotu.

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus.

Ar pirmo pamatu tiek apgalvots LESD 272. panta pārkāpums, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārkļāfificējot trešo prasījumu (proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, kas pamatota ar LESD 272. pantu, lai lēmums par 2016. gada iekšējo konkursu un līguma nepagarināšanu tiktu atzīts par prettiesisku) par prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu un noraidot šo prasību kā nepieņemamu.

Vispārējai tiesai neesot bijis kompetences veikt pārkvalificēšanu, jo tā ir pretrunā apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesājam nodomam. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, liedzot viņai iespējas paust savu viedokli par pārkvalificēšanu.

Ar otro pamatu tiek apgalvots LESD 272. panta, apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību saskaņā ar ES Hartas 47. pantu un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neakceptējot kompetenci atbilstoši LESD 272. pantam saistībā ar trešo prasījumu un neizvērtējot lietu pēc būtības.

Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka prasība atzīt prettiesiskumu atbilstoši LESD 272. pantam saistībā ar lēmumu par 2016. gada iekšējo konkursu un līguma nepagarināšanu faktiski ir prasība atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam; ka šie lēmumi nav balstīti uz noteikumiem, ar kuriem tiek regulētas līgumiskās attiecības, bet ir administratīvi akti un tie nevar tikt apstrīdēti atbilstoši LESD 272. pantam.

Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāptas (i) SOPS attiecībā uz reorganizāciju un personāla atlasī, tiesības uz labu pārvaldību, ieskaitot objektivitātes principu, un ka ir sniegts (b) kļūdainš pamatojums, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas līguma nepagarināšana ir pamatota, jo viņa neizturēja 2016. gada iekšējo konkursu.

Vispārējā tiesa neesot apskatījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas ir izklāstīti viņas prasības pieteikuma pirmajā, otrajā un trešajā pamatā, proti, ka viņa neizturēja 2016. gada iekšējo konkursu, jo atlases komisijas priekšsēdētāja neatkāpās pati un netika atsaukta skaidra interešu konflikta un viņas neobjektivitātes dēļ.

Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts LESD 268. pants un 340. panta otrā daļa, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka nav pieņemama prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar ārpuslīgumisko atbildību sakarā ar lēmumu par 2016. gada konkursu un līguma nepagarināšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi prasību par atzīšanu, kas ir pieņemama, līdz ar to saistītā prasība par zaudējumu atlīdzību ir pieņemama.

Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts LESD 268. pants un 340. panta otrā daļa, apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības saskaņā ar ES Hartas 31. un 41. pantu (ārpuslīgumiskā atbildība) un (ii) LESD 272. pantā un 340. panta pirmā daļa un prasības, kas ir izklāstītas 2014. gada aicinājumā veikt iemaksas (līgumiskā atbildība), jo Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka prasības par zaudējumu atlīdzību, kas pamatotas ar ārpuslīgumisko un līgumisko atbildību saistībā ar atkārtotajiem pieprasījumiem piedalīties autovadīšanas pārbaudēs, tādējādi īstenojot psiholoģisko vardarbību pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, ir juridiski nepamatotas.

EULEX atkārtotie pieprasījumi, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja tika atkārtoti spiesta piedalīties autovadīšanas pārbaudēs, neraugoties uz to, ka EULEX bija zināms par viņas invaliditāti saistībā ar labo roku, esot nelikumīgi. Līdz ar to viņai ir nodarīts nemateriāls kaitējums, saistībā ar kuru viņai ir tiesības uz atlīdzību.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 26. novembrī Gugler France iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2018. gada 25. septembra spriedumu lietā T-238/17 Gugler/EUIPO

(Lieta C-736/18 P)

(2019/C 112/17)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Gugler France (pārstāvis: S. Guerlain, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs, Alexander Gugler

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2018. gada 25. septembra spriedumu lietā T-238/17 Eiropas Savienības Preču zīmju regulas 8. panta 4. punkta attiecībā uz sajaukšanas iespējas vērtējumu, kas atbilst Eiropas Savienības Preču zīmju regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam, pārkāpumu;

— piespriet *Alexander Gugler* atlidzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo tiesvedību.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apgalvo Eiropas Savienības Preču zīmju regulas 8. panta 4. punkta un līdz ar to Francijas Intelektuālā īpašuma kodeksa L711-4. panta pārkāpumu, jo nav pierādīta ekonomiskās saiknes pastāvēšana, kas radusies iepriekšējo tiesību īpašniekam (prasītāja) pret apstrīdētās preču zīmes īpašnieku (atbildētājs), kā arī nav pierādīta sajaukšanas iespējas iespējamā neesamība.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 27. novembrī OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-708/17 OPS Újpest/Komisija

(Lieta C-741/18 P)

(2019/C 112/18)

Tiesvedības valoda – ungāru

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) (pārstāvis: L. Szabó, advokāts)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzībā OPS Újpest Kft. lūdz Tiesu:

- Atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu un līdz ar to atcelt Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-708/17 OPS Újpest/Komisija, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai paziņots 2018. gada 2. oktobrī.
- Tāpat nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā spriestu par otro, trešo un ceturto izvirzīto nepieņemamības pamatu.
- Turklāt piespriet atbildētājai pirmajā instancē atlidzināt pirmās instances un apelācijas tiesvedības tiesāšanās izdevumus, izņemot ja lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, un šādā gadījumā – lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt līdz galīgā sprieduma pasludināšanai.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka atbilstoši tiesiskās drošības principam ieinteresētajām personām ir precīzi jāzina to pienākumu apmērs, kas tām uzlikts tiem piemērojamā tiesību normā, un tas ir nodrošināms tikai, atbilstoši tiesību aktiem publicējot šo tiesību normu adresāta oficiālajā valodā.

Tāda tiesību akta gadījumā, kurš nav ticis publicēts atbilstoši tiesību aktiem, ar paziņošanu saistīto procesuālo termiņu sākums būtu jānosaka, ņemot vērā datumu, kurā pirmo reizi notikusi tiesību aktiem atbilstoša paziņošana.

2. Otrais pamats

Ciktāl atbildētāja tiesvedībā apgalvoja, ka prasība neesot pieņemama, jo lēmumi, kurus ir lūgts atcelt, nav galīgi, ņemot vērā, ka izmeklēšana vēl turpinās, tiesas nolēmums šajā saistībā esot jāpieņem pirms jebkāda lēmuma par pārejiem jautājumiem par pieņemamību.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 30. novembrī Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-profit Kft.) iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-710/17 Lux-Rehab Non-Profit/Komisija

(Lieta C-747/18 P)

(2019/C 112/19)

Tiesvedības valoda – ungāru

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-Profit Kft.) (pārstāvis: L. Szabó, advokāts)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzībā Lux-Rehab Non-Profit Kft. lūdz Tiesu:

- Atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu un līdz ar to atcelt Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-710/17 Lux-Rehab Non-Profit/Komisija, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai paziņots 2018. gada 2. oktobrī.
- Tāpat nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā spriestu par otro un ceturto izvirzīto nepieņemamības pamatu.
- Turklāt piespriest atbildētājai pirmajā instancē atlīdzināt pirmās instances un apelācijas tiesvedības tiesāšanās izdevumus, izņemot ja lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, un šādā gadījumā – lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt līdz galīgā sprieduma pasludināšanai.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tas, ka tās prasība ir vērsta uz to, lai atceltu lēmumu necelt iebildumus Regulas Nr. 659/1999 ⁽¹⁾ 4. panta 3. punkta izpratnē, pamato tās apgalvojumu, kas saistīts ar tās procesuālo tiesību aizsardzību, un tādēļ tā esot jāuzskata par skarto personu un jāuzskata, ka tās prasībā ir netieša atsauce uz tiesību aizsardzību tiesā.

2. Otrais pamats

Ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa ir interpretējusi prasības pieteikuma pielikumus, un, pamatojoties uz šo interpretāciju, ir lēmusi par šo prasību pēc būtības, tā nevarot pamatot apgalvot, ka tai nav pienākuma šajos pielikumos meklēt un identificēt apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītos pamatus.

Vispārējās tiesas prasība, ka atbildētājai ir jānorāda “konkrētas un taustāmas” sekas, ko ir radījusi konkurences izkropļošana tās stāvoklim, un tādējādi jāpamato, ka apstrīdētais tiesību akts to skar tieši, ietekmē faktu vērtējumu. Līdz ar to esot sagrozīta prasība par tiešu skaršanu.

3. Trešais pamats

Ciktāl atbildētāja tiesvedībā apgalvoja, ka apstrīdētie lēmumi nav pārsūdzami, jo neesot galīgi, ņemot vērā, ka izmeklēšana turpinājās, tiesas nolēmums šajā saistībā esot jāpieņem pirms jebkāda lēmuma par pārējiem jautājumiem par pieņemamību.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV1999, L 83, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 30. novembrī Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) iesniedza par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-713/17 Motex/Komisija

(Lieta C-748/18 P)

(2019/C 112/20)

Tiesvedības valoda – ungāru

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: MOTEX Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) (pārstāvis: L. Szabó, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzībā Motex Kft. lūdz Tiesu:

- Atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu un līdz ar to atcelt Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2018. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-713/17 Motex/Komisija, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai paziņots 2018. gada 1. oktobrī.
- Tāpat nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā spriestu par otro un ceturto izvirzīto nepieņemamības pamatu.
- Turklāt piespriest atbildētājai pirmajā instancē atlīdzināt pirmās instances un apelācijas tiesvedības tiesāšanās izdevumus, izņemot ja lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, un šādā gadījumā – lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt līdz galīgā sprieduma pasludināšanai.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tas, ka tās prasība ir vērsta uz to, lai atceltu lēmumu necelt iebildumus Regulas Nr. 659/1999⁽¹⁾ 4. panta 3. punkta izpratnē, pamato tās apgalvojumu, kas saistīts ar tās procesuālo tiesību aizsardzību, un tādēļ tā esot jāuzskata par skarto personu un jāuzskata, ka tās prasībā ir netieša atsauce uz tiesību aizsardzību tiesā.

2. Otrais pamats

Ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa ir interpretējusi prasības pieteikuma pielikumus un, pamatojoties uz šo interpretāciju, ir lēmusi par šo prasību pēc būtības, tā nevarot pamatot i apgalvot, ka tai nav pienākuma šajos pielikumos meklēt un identificēt apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos pamatus.

Vispārējās tiesas prasība, ka atbildētājai ir jānorāda “konkrētas un taustāmas” sekas, ko ir radījusi konkurences izkropļošana tās stāvoklī, un tādējādi jāpamato, ka apstrīdētais tiesību akts to skar tieši, ietekmē faktu vērtējumu. Līdz ar to esot sagrozīta prasība par tiešu skaršanu.

3. Trešais pamats

Ciktāl atbildētāja tiesvedībā apgalvoja, ka apstrīdētie lēmumi nav pārsūdzami, jo tie neesot galīgi, ņemot vērā, ka izmeklēšana vēl turpinās, tiesas nolēmums šajā saistībā esot jāpieņem pirms jebkāda lēmuma par pārejiem jautājumiem par pieņemamību.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV1999, L 83, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 5. decembrī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Ayuntamiento de Pamplona/Orange España S.A.U.

(Lieta C-764/18)

(2019/C 112/21)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītāja: Ayuntamiento de Pamplona

Atbildētājs: Orange España S.A.U.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) ⁽¹⁾, ko Tiesa ir interpretējusi attiecībā uz uzņēmumiem, kas darbojas mobilo telekomunikāciju pakalpojumu nozarē, un it īpaši ierobežojumi, kas ir ietverti direktīvas 12. un 13. pantā attiecībā uz dalībvalstu nodokļu ieturēšanas kompetences īstenošanu, ir piemērojama uzņēmumiem, kas sniedz fiksētās telefonijas un interneta pakalpojumus?
- 2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša (un tiek atzīts, ka minētā direktīva ir piemērojama fiksētās telefonijas un interneta pakalpojumu sniedzējiem), vai Direktīvas 2002/20/EK 12. un 13. pants atļauj dalībvalstīm noteikt maksu vai nodevu, kuras apmērs tiek noteikts tikai pēc uzņēmuma, kas ir uzstādīto iekārtu īpašnieks, gada bruto ieņēmumiem, kas gūti, sniedzot fiksētās telefonijas un interneta pakalpojumus attiecīgajā teritorijā?

⁽¹⁾ OV 2002, L 108, 21. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. decembrī iesniedza Landgericht Koblenz (Vācija) – Stadtwerke Neuwied GmbH/RI

(Lieta C-765/18)

(2019/C 112/22)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Koblenz

Pamatlietas puses

Prasītāja un atbildētāja pretprasībā: Stadtwerke Neuwied GmbH

Atbildētājs un prasītājs pretprasībā: RI

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/55/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu ⁽¹⁾ 3. panta 3. punkts, to skatot kopā ar A pielikuma b) un c) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tarifa grozījumi nav spēkā, ja gāzes patērētājs netiek savlaicīgi un tieši informēts par sagaidāmo gāzes piegādes tarifa grozījumu priekšnoteikumiem, iemeslu un apmēru?

2) Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/55/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu 3. panta 3. punkts, to skatot kopā ar A pielikuma b) un c) punktu, kopš 2004. gada 1. jūlija ir tieši piemērojams privātam (Vācijas *GmbH*) piegādātājam, jo minētās šīs direktīvas tiesību normas pēc savas būtības ir beznosacījuma un tāpēc ir piemērojamas bez papildu transponēšanas tiesību akta, un piešķir pilsonim tiesības, ko tas var izmantot attiecībās ar organizāciju, kas, lai gan tai ir privāttiesiska forma, atrodas valsts pakļautībā, jo tā ir vienīgā uzņēmuma kapitāldaļu turētāja?

⁽¹⁾ OV 2003, L 176, 57. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza *Verwaltungsgericht Halle* (Vācija) – TK/*Land Sachsen-Anhalt*

(Lieta C-773/18)

(2019/C 112/23)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Halle

Pamatlietas puses

Prasītāja: TK

Atbildētāja: *Land Sachsen-Anhalt*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai vēlāks procentuāls palielinājums vecuma dēļ diskriminējošas atalgojuma sistēmas ietvaros ir jauna diskriminācija, ja palielinājuma procents visām vienas atalgojuma kategorijas pakāpēm ir vienāds un tāpēc mainās absolūtā, nevis relatīvā starpība starp diskriminētām personām un nediskriminētām personām?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai šāds procentuāls palielinājums visās vecuma grupās ir pamatots, ja šis palielinājums ir balstīts uz to, ka sākotnējā samaksa ir mazāka par dalībvalsts konstitūcijā paredzēto minimumu?
- 3) Vai Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvas 2000/78/EK ⁽¹⁾ 9. pantam, ir pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesības uz kompensāciju par vecuma dēļ diskriminējošu atalgojumu zūd pēc diviem mēnešiem, ja

— termiņš sākas no 2011. gada 8. septembra sprieduma, C-297/10 un C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (*Hennigs un Mai*), pasludināšanas brīža, lai gan attiecīgajai personai nav piemērojams Federācijas darbinieku darba koplīgums, bet tās personiskā situācija ir atbilstīga situācijai 2015. gada 9. septembra spriedumā, C-20/13, ECLI:EU:C:2015:561 (*Unland*),

— minētais spriedums attiecīgajiem ierēdņiem un tiesnešiem (darba ņēmēji) ir pieejams tikai no vispārējiem publiskiem avotiem,

— pēc minētā sprieduma pasludināšanas darba devēji civildienesta jomā (darba devēji) nav atzinuši tā attiecināšanu uz ierēdņiem un nolieguši, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ, turklāt vismaz daļēji šis juridiskais viedoklis ir izteikts arī publiski,

- pirmās instances administratīvo tiesu judikatūrā minētajā termiņā un arī pēc tam līdz 2014. gada 19. jūnija sprieduma, no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (*Specht*), pasludināšanai lielākoties ir noliegts, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ,
- minētajā termiņā nebija augstākās instances tiesu judikatūras un pirmais augstākās instances tiesas nolēmums ir pieņemts tikai pēc sprieduma *Specht* pasludināšanas,
- ierēdņu vai tiesnešu un valsts attiecībās (darba tiesiskajās attiecībās) noilguma termiņi attiecas tikai uz īpašu izmaksu atlīdzināšanu un ir vismaz seši mēneši,
- tiesībām uz atalgojumu (darba samaksu) ir triju gadu noilgums, kas sākas tā gada beigās, kurā šīs tiesības radušās un kurā saņēmējam par tām ir zināms vai viņam bija jābūt zināmam, pretējā gadījumā noilgums ir desmit gadi,
- valstī paredzētās tiesības uz atalgojumu (darba samaksu), kas ar likumu nav noteiktas, ir jāpiesaka laicīgi, proti, finanšu gadā, par kuru tās tiek prasītas?

4) Vai atbildi uz trešo jautājumu ietekmē tas, ja tiesiskā situācija ir neskaidra vai sarežģīta?

5) Vai, lai sāktos noilguma termiņš, pietiek ar to, ka diskriminēto personu lokam ir zināms par atšķirīgo attieksmi, vai arī jābūt zināmam arī atšķirīgās attieksmes pamatojumam, proti, diferencēšanas kritērijiem?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza *Verwaltungsgericht Halle* (Vācija) – UL/*Land Sachsen-Anhalt*

(Lieta C-774/18)

(2019/C 112/24)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Halle

Pamatlietas puses

Prasītājs: UL

Atbildētāja: *Land Sachsen-Anhalt*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai vēlāks procentuāls palielinājums vecuma dēļ diskriminējošas atalgojuma sistēmas ietvaros ir jauna diskriminācija, ja palielinājuma procents visām vienas atalgojuma kategorijas pakāpēm ir vienāds un tāpēc mainās absolūtā, nevis relatīvā starpība starp diskriminētām personām un nediskriminētām personām?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai šāds procentuāls palielinājums visās vecuma grupās ir pamatots, ja šis palielinājums ir balstīts uz to, ka sākotnējā samaksa ir mazāka par dalībvalsts konstitūcijā paredzēto minimumu?
- 3) Vai Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvas 2000/78/EK ⁽¹⁾ 9. pantam, ir pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesības uz kompensāciju par vecuma dēļ diskriminējošu atalgojumu zūd pēc diviem mēnešiem, ja

- termiņš sākas no 2011. gada 8. septembra sprieduma, C-297/10 un C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (*Hennigs un Mai*), pasludināšanas brīža, lai gan attiecīgajai personai nav piemērojams Federācijas darbinieku darba koplīgums, bet tās personiskā situācija ir atbilstīga situācijai 2014. gada 19. jūnija spriedumā, no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (*Specht*),
- minētais spriedums attiecīgajiem ierēdņiem un tiesnešiem (darba ņēmēji) ir pieejams tikai no vispārējiem publiskiem avotiem,
- pēc minētā sprieduma pasludināšanas darba devēji civildienesta jomā (darba devēji) nav atzinuši tā attiecināšanu uz ierēdņiem un nolieguši, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ, turklāt vismaz daļēji šis juridiskais viedoklis ir izteikts arī publiski,
- pirmās instances administratīvo tiesu judikatūrā un arī pēc tam līdz sprieduma *Specht* pasludināšanai lielākoties ir noliegts, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ,
- minētajā termiņā nebija augstākās instances tiesu judikatūras un pirmais augstākās instances tiesas nolēmums ir pieņemts tikai pēc sprieduma *Specht* pasludināšanas,
- ierēdņu vai tiesnešu un valsts attiecībās (darba tiesiskajās attiecībās) noilguma termiņi attiecas tikai uz īpašu izmaksu atlīdzināšanu un ir vismaz seši mēneši,
- tiesībām uz atalgojumu (darba samaksu) ir triju gadu noilgums, kas sākas tā gada beigās, kurā šīs tiesības radušās un kurā saņēmējam par tām ir zināms vai viņam bija jābūt zināmam, pretējā gadījumā noilgums ir desmit gadi,
- valstī paredzētās tiesības uz atalgojumu (darba samaksu), kas ar likumu nav noteiktas, ir jāpiesaka laicīgi, proti, finanšu gadā, par kuru tās tiek prasītas?

4) Vai atbildi uz trešo jautājumu ietekmē tas, ja tiesiskā situācija ir neskaidra vai sarežģīta?

5) Vai, lai sāktos noilguma termiņš, pietiek ar to, ka diskriminēto personu lokam ir zināms par atšķirīgo attieksmi, vai arī jābūt zināmam arī atšķirīgās attieksmes pamatojumam, proti, diferencēšanas kritērijiem?

(¹) Padomes Direktīva 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 10. decembrī iesniedza *Verwaltungsgericht Halle* (Vācija) – VM/*Land Sachsen-Anhalt*

(Lieta C-775/18)

(2019/C 112/25)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Halle

Pamatlietas puses

Prasītājs: VM

Atbildētāja: *Land Sachsen-Anhalt*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai vēlāks procentuāls palielinājums vecuma dēļ diskriminējošas atalgojuma sistēmas ietvaros ir jauna diskriminācija, ja palielinājuma procents visām vienas atalgojuma kategorijas pakāpēm ir vienāds un tāpēc mainās absolūtā, nevis relatīvā starpība starp diskriminētām personām un nediskriminētām personām?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai šāds procentuāls palielinājums visās vecuma grupās ir pamatots, ja šis palielinājums ir balstīts uz to, ka sākotnējā samaksa ir mazāka par dalībvalsts konstitūcijā paredzēto minimumu?
- 3) Vai Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvas 2000/78/EK ⁽¹⁾ 9. pantam, ir pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tiesības uz kompensāciju par vecuma dēļ diskriminējošu atalgojumu zūd pēc diviem mēnešiem, ja
- termiņš sākas no 2011. gada 8. septembra sprieduma, C-297/10 un C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (*Hennigs un Mai*), pasludināšanas brīža, lai gan attiecīgajai personai nav piemērojams Federācijas darbinieku darba koplīgums, bet tās personiskā situācija ir atbilstīga situācijai 2014. gada 19. jūnija spriedumā, no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (*Specht*),
 - minētais spriedums attiecīgajiem ierēdņiem un tiesnešiem (darba ņēmēji) ir pieejams tikai no vispārējiem publiskiem avotiem,
 - pēc minētā sprieduma pasludināšanas darba devēji civildienesta jomā (darba devēji) nav atzinuši tā attiecināšanu uz ierēdņiem un nolieguši, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ, turklāt vismaz daļēji šis juridiskais viedoklis ir izteikts arī publiski,
 - pirmās instances administratīvo tiesu judikatūrā un arī pēc tam līdz sprieduma *Specht* pasludināšanai lielākoties ir noliegts, ka pastāv diskriminācija vecuma dēļ,
 - minētajā termiņā nebija augstākās instances tiesu judikatūras un pirmais augstākās instances tiesas nolēmums ir pieņemts tikai pēc sprieduma *Specht* pasludināšanas,
 - ierēdņu vai tiesnešu un valsts attiecībās (darba tiesiskajās attiecībās) noilguma termiņi attiecas tikai uz īpašu izmaksu atlīdzināšanu un ir vismaz seši mēneši,
 - tiesībām uz atalgojumu (darba samaksu) ir triju gadu noilgums, kas sākas tā gada beigās, kurā šīs tiesības radušās un kurā saņēmējam par tām ir zināms vai viņam bija jābūt zināmam, pretējā gadījumā noilgums ir desmit gadi,
 - valstī paredzētās tiesības uz atalgojumu (darba samaksu), kas ar likumu nav noteiktas, ir jāpiesaka laicīgi, proti, finanšu gadā, par kuru tās tiek prasītas?
- 4) Vai atbildi uz trešo jautājumu ietekmē tas, ja tiesiskā situācija ir neskaidra vai sarežģīta?
- 5) Vai, lai sāktos noilguma termiņš, pietiek ar to, ka diskriminēto personu lokam ir zināms par atšķirīgo attieksmi, vai arī jābūt zināmam arī atšķirīgās attieksmes pamatojumam, proti, diferencēšanas kritērijiem?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza *Tribunale ordinario di Roma* (Itālija) – *Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd*

(Lieta C-781/18)

(2019/C 112/26)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale ordinario di Roma

Pamatlietas puses

Prasītāja: Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)

Atbildētāja: Soundreef Ltd

Prejudiciālie jautājumi

Vai Direktīva 2014/26/ES ⁽¹⁾ ir jāinterpretē tādējādi, tā nepieļauj tādu valsts likumu, kas tiesības pieklūt autortiesību starpnieku pakalpojumu tirgum vai katrā ziņā piešķirt licences izmantotājiem rezervē tikai subjektiem, kuri saskaņā ar šajā pašā direktīvā sniegto definīciju ir kvalificējami kā mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijas, izslēdzot subjektus, kas kvalificējami kā neatkarīgas mantisko tiesību pārvaldījuma vienības, kas dibinātas vai nu tajā pašā valstī, vai citās dalībvalstīs?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/26/ES (2014. gada 26. februāris) par autortiesību un blakustiesību kolektīvo pārvaldījumu un muzikālo darbu tiesību lietošanai tiešsaistē daudzteritoriālo licencēšanu iekšējā tirgū (OV 2014, L 84, 72. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 12. decembrī Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs
iesniedza par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2018. gada 3. oktobra spriedumu lietā T-313/17
Wajos GmbH/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs**

(Lieta C-783/18 P)

(2019/C 112/27)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis: *D. Hanf*)

Otra lietas dalībiece: *Wajos GmbH*

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- piespriest *Wajos GmbH* atlīdzināt *EUIPO* tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

EUIPO uzskata, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 ⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Vispārējā tiesa, izvērtējot strīdus preču zīmes atšķirtspēju, esot piemērojusi nepareizu testu, neesot veikusi pārbaudi saskaņā ar atbilstošajiem kritērijiem un esot balstījusies uz kļūdainiem pārbaudes kritērijiem.

Ar pārsūdzēto spriedumu turklāt esot pārkāpts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. pants un 53. panta pirmā daļa, jo tas neļaujot nedz apelācijas sūdzības iesniedzējai, nedz Tiesai saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa ir izdarījusi secinājumu, kuram esot izšķiroša nozīme saistībā ar rezolutīvo daļu, proti, ka strīdus preču zīmes forma “ir ārkārtīgi neparasta, ņemot vērā attiecīgās nozares praksi”.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 14. decembrī iesniedza *Bundesgerichtshof*
(Vācija) – *ratiopharm GmbH/Novartis Consumer Health GmbH***

(Lieta C-786/18)

(2019/C 112/28)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāja: *ratiopharm GmbH*

Atbildētāja: *Novartis Consumer Health GmbH*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2001/83/EK ⁽¹⁾ 96. pants 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka farmācijas uzņēmumi drīkst izplatīt bezmaksas gatavas zāles arī farmaceitiem, ja to iepakojumi ir marķēti ar uzrakstu “demonstrācijas nolūkā”, zāļu mērķis ir to izmēģināšana, ko veic farmaceiti, nepastāv (neatvērta parauga) nodošanas galapatērētājiem risks un ir konstatējami šīs direktīvas 96. panta 1. punkta a)–d) un f)–g) apakšpunktā reglamentētie papildu izplatīšanas priekšnoteikumi?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši: vai Direktīvas 2001/83/EK 96. panta 2. punkts pieļauj tādu valsts tiesību normu kā AMG 47. panta 3. punkts, ja tā tiek interpretēta tādējādi, ka farmācijas uzņēmumi nedrīkst izplatīt bezmaksas gatavas zāles farmaceitiem, ja to iepakojumi ir marķēti ar uzrakstu “demonstrācijas nolūkā”, zāļu mērķis ir to izmēģināšana, ko veic farmaceiti, nepastāv (neatvērta parauga) nodošanas galapatērētājiem risks un ir konstatējami šīs direktīvas 96. panta 1. punkta a)–d) un f)–g) apakšpunktā, kā arī AMG 47. panta 4. punktā reglamentētie papildu izplatīšanas priekšnoteikumi?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV 2001, L 311, 67. lpp.), kas pēdējie grozījumi izdarīti ar Regulu (ES) Nr. 2017/745 (OV 2017, L 117, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 14. decembrī iesniedza *Commissione tributaria provinciale di Parma* (Itālija) – *Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma*

(Lieta C-788/18)

(2019/C 112/29)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Commissione tributaria provinciale di Parma

Pamatlietas puses

Prasītājas: *Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd*

Atbildētāja: *Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 56., 57. un 52. pants, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Gambelli* (lieta C-243/01), *Placanica* (lieta C-338/04), *Costa un Cifone* (apvienotās lietas C-72/10 un C-77/10) un *Laezza* (lieta C-375/14), un par diskrimināciju nodokļu jomā, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Lindman* (lieta C-42/02), Komisija/Spānija (lieta C-153/08) un *Blanco un Fabretti* (apvienotās lietas C-344/13 un C-367/13), kā arī Savienības tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) 2018. gada 23. janvāra spriedumu – ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā šajā lietā aplūkotie Itālijas tiesību akti, kuros ir paredzēts vienoto nodokli par derībām un prognožu konkursiem, kas ir noteikts 1998. gada 23. decembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 504 1.-3. pantā, kuros grozījumi ir izdarīti ar *Legge di Stabilità 2011* (2011. gada Stabilitātes likums) 1. panta 66. punkta b) apakšpunktu, piemērot Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, un, iespējams, pašiem derību rīkotājiem solidāri ar viņu Itālijā reģistrētajiem starpniekiem?
- 2) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 56., 57. un 52. pants, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Gambelli* (lieta C-243/01), *Placanica* (lieta C-338/04), *Costa un Cifone* (apvienotās lietas C-72/10 un C-77/10) un *Laezza* (lieta C-375/14), un par diskrimināciju nodokļu jomā, kas izriet konkrēti no spriedumiem *Lindman* (lieta C-42/02), Komisija/Spānija (lieta C-153/08), un *Blanco un Fabretti* (apvienotās lietas C-344/13 un C-367/13), kā arī Savienības tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* 2018. gada 23. janvāra spriedumu – ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā šajā lietā aplūkotie Itālijas tiesību akti, kuros ir paredzēts vienoto nodokli par derībām un prognožu konkursiem, kas ir noteikts 1998. gada 23. decembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 504 1.-3. pantā, kuros grozījumi ir izdarīti ar *Legge di Stabilità 2011* 1. panta 66. punkta b) apakšpunktu, piemērot tikai Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, taču ne šo pašu darbību veicošajiem Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kas azartspēļu datus pārsūta Itālijā reģistrēto un tajā valsts koncesiju saņēmušo derību rīkotāju vārdā?
- 3) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 52., 56. un nākamie panti, Tiesas judikatūra par azartspēļu un derību pakalpojumiem un tiesību principi par vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju – ņemot vērā arī *Corte Costituzionale* 2018. gada 23. janvāra spriedumu – nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā Itālijas tiesību akti, proti, Likuma 190/2014 1. panta 644. punkta g) apakšpunkts, kas liek Itālijā reģistrētajiem starpniekiem, kuri azartspēļu datus pārsūta citā Eiropas Savienības dalībvalstī reģistrētu derību rīkotāju, it īpaši tādu, kuriem piemīt sabiedrības *Stanleybet Malta Ltd.* pazīmes, vārdā, un, iespējams, pašiem derību rīkotājiem solidāri ar viņu Itālijā reģistrētajiem starpniekiem maksāt Leģislatīvajā dekrētā Nr. 504/1998 minēto vienoto nodokli par derībām, par pamatu ņemot vienotas likmes nodokļa bāzi, kuru aprēķina trīskāršojot vidējo summu, kādā likmes ir pieņemtas provincē, kurā atrodas uzņēmums vai derību likmju pieņemšanas vieta un kuru secina no valsts totalizatorā reģistrētajiem datiem par taksācijas periodu pirms atsaucē perioda?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Itālija) – AQ u.c./*Corte dei Conti* u.c.

(Lieta C-789/18)

(2019/C 112/30)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāji: AQ u.c.

Atbildētāji: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LES 3. panta 2. un 3. punkts, LESD 9., 45., 126., 145., 146. un 147. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. un 5. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, jo ar šo normu Itālijas valsts iestādes tiek iedrošinātas, nodarbinot vai uzticot pienākumus, dot priekšroku tikai tādiem darba ņēmējiem, kuriem jau ir piešķirta Itālijas valsts sociālās nodrošināšanas iestāžu nodrošinātā pensija?
- 2) Vai LESD 106. panta 1. punkts un 107. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā Itālijas valsts iestādēm, kas veic saimniecisko darbību, ievērojot LESD 101. un nākamos pantus, darba attiecībās tiek atļauts izmantot personas, kuras piekritušas pilnīgi vai daļēji atteikties no atbilstoša atalgojuma, šādi ietaupot izmaksas un ļaujot administrācijai gūt virsroku konkurencē ar citiem saimnieciskās darbības subjektiem?
- 3) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. pants un 7. panta a) punkts nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts likumīgi pilnībā vai daļēji atteikties no atalgojuma, kaut arī šis atteikšanās mērķis ir tikai novērst darba attiecību zaudēšanu?
- 4) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 14. pants, 15. panta 1. punkts, 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 1. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 5., 6. un 10. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts veikt Itālijas valsts iestāžu labā darbu, pilnībā vai daļēji atsakoties no attiecīgas atlīdzības, arī tad, ja šādas atteikšanās rezultātā netiek paredzētas nekādas izmaiņas darba struktūrā – ne no darba laika viedokļa, ne no prasītā darba apjoma un kvalitātes viedokļa, un no tā izrietošās atbildības viedokļa – un tāpēc pat tad, ja atteikšanās no atlīdzības daļas rada būtiskas izmaiņas darba līdzsvarā gan no proporcijas viedokļa starp darbu samaksu un veiktā darba kvalitāti un apjomu, gan tāpēc, ka šādā veidā darba ņēmējam tiek prasīts veikt darbību darba apstākļos, kuri nav optimāli un kuros priekšroka tiek dota mazākam darba ieguldījumam un kas ir priekšnoteikums mazāk efektīvai administrācijas darbībai?
- 5) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 6. pants nepieļauj tādas kopsakarā esošas normas, kādas ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts un dekrētikuma Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, tiktāl, ciktāl ar šīm normām ir atļauts/uzlikts par pienākumu Itālijas valsts iestādei arī darba attiecību vai sadarbības attiecību gadījumā samazināt darba ņēmējam maksājamo atalgojumu atkarībā no maksimālās atalgojuma summas maiņas, uz kuru attiecas minētais dekrētikuma Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, kas tiek izdarīts neparedzama notikuma gadījumā un tādēļ piemērojot mehānismu, kas nav tūlīt saprotams, un neskatoties uz informāciju, kas darba ņēmējam sniegta darba attiecību sākumā?
- 6) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 8. un 126. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pants un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 10. un 15. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem Itālijas valsts iestādēm ir uzlikts pienākums samazināt atalgojumu saviem darbiniekiem un personām, ar ko tās sadarbojas, kas ir valsts sociālās nodrošināšanas iestādes nodrošinātās pensijas saņēmēji, sodot šos darba ņēmējus tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar citu ienākumu pieejamību, tādējādi kavējot darba dzīves paildzināšanu, privāto ekonomisko iniciatīvu un privāto aktīvu izveidi un palielināšanu, kas tomēr ir valsts bagātība un resurss?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. decembrī iesniedza Tribunale amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) – ZQ/Corte dei Conti u.c.

(Lieta C-790/18)

(2019/C 112/31)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāja: ZQ

Atbildētāji: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LES 3. panta 2. un 3. punkts, LESD 9., 45., 126., 145., 146. un 147. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. un 5. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, jo ar šo normu Itālijas valsts iestādes tiek iedrošinātas, nodarbinot vai uzticot pienākumus, dot priekšroku tikai tādiem darba ņēmējiem, kuriem jau ir piešķirta Itālijas valsts sociālās nodrošināšanas iestāžu nodrošinātā pensija?
- 2) Vai LESD 106. panta 1. punkts un 107. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā Itālijas valsts iestādēm, kas veic saimniecisko darbību, ievērojot LESD 101. un nākamos pantus, darba attiecībās tiek atļauts izmantot personas, kuras piekritušas pilnīgi vai daļēji atteikties no atbilstoša atalgojuma, šādi ietaupot izmaksas un ļaujot administrācijai gūt virsroku konkurencē ar citiem saimnieciskās darbības subjektiem?
- 3) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 3. pants un 7. panta a) punkts nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts likumīgi pilnībā vai daļēji atteikties no atalgojuma, kaut arī šīs atteikšanās mērķis ir tikai novērst darba attiecību zaudēšanu;
- 4) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 14. pants, 15. panta 1. punkts, 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 1. punkts, Eiropas sociālo tiesību pīlāra 5., 6. un 10. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem darba ņēmējam ir atļauts veikt Itālijas valsts iestāžu labā darbu, pilnībā vai daļēji atsakoties no attiecīgas atlīdzības, arī tad, ja šādas atteikšanās rezultātā netiek paredzētas nekādas izmaiņas darba struktūrā – ne no darba laika viedokļa, ne no prasītā darba apjoma un kvalitātes viedokļa, un no tā izrietošās atbildības viedokļa – un tāpēc pat tad, ja atteikšanās no atlīdzības daļas rada būtiskas izmaiņas darba līdzsvarā gan no proporcijas viedokļa starp darbu samaksu un veiktā darba kvalitāti un apjomu, gan tāpēc, ka šādā veidā darba ņēmējam tiek prasīts veikt darbību darba apstākļos, kuri nav optimāli un kuros priekšroka tiek dota mazākam darba ieguldījumam un kas ir priekšnoteikums mazāk efektīvai administrācijas darbībai?
- 5) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 126. pants un 151. panta 1. punkts, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. panta 2. punkts un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 6. pants nepieļauj tādas kopsakarā esošas normas, kādas ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts un dekrēta Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, tiktāl, ciktāl ar šīm normām ir atļauts/uzlikts par pienākumu Itālijas valsts iestādei arī darba attiecību vai sadarbības attiecību gadījumā samazināt darba ņēmējam maksājamo atalgojumu atkarībā no maksimālās atalgojuma summas maiņas, uz kuru attiecas minētais dekrēta Nr. 201/2011, kurš ir pārveidots par likumu Nr. 214/2011, 23.ter panta 1. punkts, kas tiek izdarīts neparedzama notikuma gadījumā un tādēļ piemērojot mehānismu, kas nav tūlīt saprotams, un neskatoties uz informāciju, kas darba ņēmējam sniegta darba attiecību sākumā?

- 6) Vai LES 2., 3. un 6. pants, LESD 8. un 126. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pants un Eiropas sociālo tiesību pīlāra 10. un 15. pants nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kāds ir likuma Nr. 147/2013 1. panta 489. punkts, kurā ar šajā normā paredzētajiem nosacījumiem Itālijas valsts iestādēm ir uzlikts pienākums samazināt atalgojumu saviem darbiniekiem un personām, ar ko tās sadarbojas, kas ir valsts sociālās nodrošināšanas iestādes nodrošinātās pensijas saņēmēji, sodot šos darba ņēmējus tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar citu ienākumu pieejamību, tādējādi kavējot darba dzīves pildzināšanu, privāto ekonomisko iniciatīvu un privāto aktīvu izveidi un palielināšanu, kas tomēr ir valsts bagātība un resurss?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 28. decembrī iesniedza Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugāle) – Rolibérica, Lda/Autoridade para as Condições do Trabalho

(Lieta C-834/18)

(2019/C 112/32)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Pamatlietas puses

Prasītāja: Rolibérica, Lda

Atbildētāja: Autoridade para as Condições do Trabalho

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regula (EK) Nr. 561/2006 ⁽¹⁾ ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir noteikts pienākums, ka kravas un pasažieru pārvadājumu transportlīdzekļu vadītāju iknedēļas atpūtas laikposmam ir jābākas un jābeidzas laikposmā no pirmdienas plkst. 00.00 līdz svētdienas plkst. 24.00 vai arī turpretim iknedēļas atpūtas laikposmu pilnīgi un nepārtraukti var izmantot laikposmā starp divām darba nedēļām?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 561/2006 (2006. gada 15. marts), ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu, groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 3821/85 un Padomes Regulu (EK) Nr. 2135/98 un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 3820/85 (OV 2006, L 102, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 11. janvārī iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) – WM/ Frankfurtes pie Mainas pilsēta

(Lieta C-18/19)

(2019/C 112/33)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītājs: WM

Atbildētāja: Frankfurtes pie Mainas pilsēta

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi ⁽¹⁾, 16. panta 1. punkts nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram turēšana apsardzībā piespiedu izraidīšanas nolūkā var tikt īstenota parastā cietumā, ja ārzemnieks nopietni apdraud trešo personu veselību un dzīvību vai būtiskas iekšējās drošības intereses, turklāt persona, kam piemērojama piespiedu izraidīšana, arī šajā gadījumā ir jānošķir no parastiem ieslodzītiem?

⁽¹⁾ OV 2008, L 348, 98. lpp.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. janvārī – Eiropas Komisija/Portugāles Republika

(Lieta C-49/19)

(2019/C 112/34)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāves: P. Costa de Oliveira un L. Nicolae)

Atbildētāja: Portugāles Republika

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, nosakot – kā tas ir darīts Likuma Nr. 35/2012 par Kompensācijas fondu 17. un 18. pantā – ārkārtēju iemaksu, lai sadalītu universālā pakalpojuma saistību neto izmaksas, kas rodas laikā no 2007. gada līdz brīdim, kad universālo pakalpojumu sāk sniegt pakalpojumu sniedzējs vai sniedzēji, kas ir izraudzīti saskaņā ar Likuma Nr. 5/2004 99. panta 3. punktu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, kas noteikti Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) ⁽¹⁾ 13. panta 3. punktā un tās IV pielikuma B daļā;
- piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Universālā pakalpojuma direktīvas 13. panta 3. punktā, skatot to kopsakarā ar tās IV pielikuma B daļu, ir noteikts, ka ikvienā mehānismā, ar kuru paredzēts universālā pakalpojuma saistību neto izmaksas sadalīt elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu sniedzēju starpā, ir jāievēro pārskatāmības, mazākā iespējamā tirgus izkropļojuma, nediskriminācijas un samērīguma principi.

Ar Portugāles likumu Nr. 35/2012 tiek izveidots fonds kompensācijai par elektronisko komunikāciju universālo pakalpojumu, ar kuru ir iecerēts finansēt neto izmaksas, kas rodas saistībā ar universālā pakalpojuma saistību izpildi, un garantēt šo izmaksu sadalīšanu to uzņēmumu starpā, kuriem ir noteikts šāds ieguldījuma došanas pienākums.

Šā likuma 6. pantā ir noteikts, ka kompensācijas fonds ir paredzēts tālab, lai finansētu universālā pakalpojuma neto izmaksas, kas noteiktas 2004. gada 10. februāra Likuma Nr. 5/2004 99. panta 3. punktā minēto konkursu kārtībā un kuras ICP-ANACOM uzskata par pārmērīgām. Tas ir paredzēts arī tālab, lai universālā pakalpojuma neto izmaksas, kas rodas līdz brīdim, kad universālo pakalpojumu sāk sniegt pakalpojumu sniedzējs vai sniedzēji, kas ir izraudzīti saskaņā ar šo tiesību normu, finansētu ar ārkārtēju iemaksu, kas uzņēmumiem, kuriem ir noteikts šāds ieguldījuma došanas pienākums, tiek uzlikta attiecībā uz katru gadu no 2013., 2014. un 2015. gada.

Komisija uzskata, ka, uzliekot ārkārtēju maksājumu, ar ko iecerēts segt universālā pakalpojuma izmaksas, kas radušās laikā līdz Likuma Nr. 35/2012 pieņemšanai, Portugāles Republika neievēro pārskatāmības, mazākā iespējamā tirgus izkropļojuma, nediskriminācijas un samērīguma principus, kā tas prasīts Universālā pakalpojuma direktīvas 13. panta 3. punktā un IV pielikuma B daļā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV 2002, L 108, 51. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī Sigma Alimentos Exterior, S.L. iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-239/11 Sigma Alimentos Exterior/ Komisija

(Lieta C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Sigma Alimentos Exterior, S.L. (pārstāvis: M. Muñoz Pérez, advokāts)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- Apmierināt šo apelācijas sūdzību.
- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-239/11 ⁽¹⁾;
- Atcelt Komisijas 2011. gada 12. janvāra Lēmuma 2011/282/ES ⁽²⁾ 1. panta 1. punktu.
- Pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 4. pantu.
- Piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ir balstīta uz diviem pamatiem, otrais no kuriem ir iedalāms trīs daļās:

- Kļūdaina interpretācija spriedumam *World Duty Free* ⁽³⁾, kurā esot noteikti kļūdaini salīdzināšanas kritēriji, kā dēļ savukārt esot kļūdaini konstatēta selektivitātes esamība un līdz ar to – nelikumīga atbalsta esamība, šādi pārkāpjot LESD 107. panta noteikumus.
- Pamatojoties uz kļūdainu trīspakāpju metodes vērtējumu, ko izmantojusi Komisija, lai noteiktu nelikumīga atbalsta pastāvēšanu, izveidots kļūdainš uzskats, ka iespējamais vērtējums par tiesiskiem šķēršļiem pārrobežu kombinācijām neatspēko secinājumu, ka strīdīgais pasākums ir selektīvs. Līdz ar to spriedumā esot pieļautas kļūdas šādos aspektos:
- Kļūda, identificējot valsts vispārējo nodokļu režīmu, šādi pārkāpjot LESD 107. panta noteikumus par valsts atbalsta kvalificēšanu par prettiesisku.

- Kļūda, neuzskatot analizēto pasākumu par vispārēja rakstura pasākumu, arī šādi pārkāpjot LESD 107. panta noteikumus.
- Kļūda vērtējumā par izņēmuma no valsts vispārējā režīma kā atsaucē ietvara pastāvēšanu, pārkāpjot LESD 107. panta noteikumus.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākus LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumus un nav ievērojusi nodokļu neitralitātes principu, kā arī dažādos aspektos ir būtiski papildinājusi vai pat aizstājusi ar savu viedokli Komisijas argumentāciju apstrīdētajā lēmumā, kas pats par sevi jau esot pamatots iemesls atcelt pārsūdzēto spriedumu.

- (¹) Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Sigma Alimentos Exterior/Komisija* (T-239/11, nav publicēts, EU:T:2018:781).
- (²) Komisijas Lēmums 2011/282/ES (2011. gada 12. janvāris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 135, 1. lpp.).
- (³) Spriedums, 2016. gada 21. decembris, *Komisija/World Duty Free Group u.c.* (C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī *World Duty Free Group, S.A.*, iepriekš – *Autogrill España, S.A.*, iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 RENV, *World Duty Free Group/Komisija*

(Lieta C-51/19 P)

(2019/C 112/36)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *World Duty Free Group, S.A.*, iepriekš – *Autogrill España, S.A.* (pārstāvji: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Personas, kas iestājušās lietā prasītājas prasījumu atbalstam pirmajā instancē: Spānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika un Īrija

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;
- apmierināt šo prasību par atcelšanu un atcelt apstrīdēto lēmumu galīgi; un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-219/10 RENV *World Duty Free Group, S.A./Komisija* (¹), par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar šo spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība, kas vērsta pret Eiropas Komisijas 2009. gada 28. oktobra lēmumu (²) par “finanšu nemateriālo vērtību”, kura ir reglamentēta Spānijas likuma par uzņēmumu ienākuma nodokli 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punktā ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretāciju.

Apelācijas sūdzībā tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas, it īpaši:

- attiecībā uz selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsauces sistēmas noteikšanu;
- attiecībā uz tā mērķa noteikšanu, kurš ir pamatā dažādo faktisko un tiesisko situāciju salīdzinājumam selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- rezultātā, spriedumā ir arī pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākumu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, tajā veiktajā analīzē saistībā ar to, ka neesot pierādījumi par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un līdzdalību iegūvi ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.
- Papildus juridiski nepareizai argumentācijai, spriedumā vairākos no minētajiem punktiem esot aizstāta lēmumā minētā argumentācija ar atšķirīgu Vispārējās tiesas argumentāciju, tādējādi spriedumā esot pieļautas arī papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *World Duty Free Group*/Komisija (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/5/EK (2009. gada 28. oktobris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī *Banco Santander, S.A.* iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-227/10 *Banco Santander, S.A.*/Eiropas Komisija

(Lieta C-52/19 P)

(2019/C 112/37)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Banco Santander, S.A.* (pārstāvji: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;
- Apmierināt šo prasību par atcelšanu un galīgi atcelt apstrīdēto lēmumu; un
- Piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-227/10, *Banco Santander, S.A.*/Eiropas Komisija ⁽¹⁾, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar minēto spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība, kas bija vērsta pret Eiropas Komisijas 2009. gada 28. oktobra lēmumu ⁽²⁾ par “finanšu nemateriālo vērtību”, kas reglamentēta Spānijas *Ley de Impuesto sobre Sociedades* [likuma par uzņēmuma ienākuma nodokli] 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretācijā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas attiecībā uz:

- selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsauces sistēmas noteikšanu;
- tā mērķa noteikšanu, kurš ir dažādu faktisko un tiesisko situācijas salīdzināšanas pamatā selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- tā rezultātā spriedumā arī tika pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākuma uzlikšanu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, Vispārējās tiesas analīzi saistībā ar iespējamo pierādījuma neesamību par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un kapitāldaļu ieguvu ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.

Papildus juridiski nepareizai argumentācijai spriedumā vairākos no minētajiem punktiem Vispārējā tiesa esot aizstājusi lēmumā minēto argumentāciju ar atšķirīgu savu argumentāciju, tādējādi pieļaujot papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Banco Santander/Komisija* (T-227/10, nav publicēts, EU:T:2018:785).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/5/EK (2009. gada 28. oktobris) par finanšu nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 7, 48. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī *Banco Santander, S.A.* un *Santusa Holding, S.L.* iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-399/11 RENV, *Banco Santander* un *Santusa/Komisija*

(Lieta C-53/19 P)

(2019/C 112/38)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Banco Santander, S.A. un Santusa Holding, S.L. (pārstāvji: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Personas, kas iestājušās lietā prasītāju prasījumu atbalstam pirmajā instancē: Spānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika un Īrija

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;
- apmierināt šo prasību par atcelšanu un atcelt apstrīdēto lēmumu galīgi; un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-399/11 RENV, *Banco Santander, S.A. y Santusa Holding, S.L./ Eiropas Komisija* ⁽¹⁾, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar šo spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība pret Eiropas Komisijas 2011. gada 12. janvāra lēmumu ⁽²⁾ par “finanšu nemateriālo vērtību”, kura ir reglamentēta Spānijas likumā par uzņēmumu ienākuma nodokli 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punktā ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretāciju.

Apelācijas sūdzībā tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas, it īpaši:

- attiecībā uz selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsaucēs sistēmas noteikšanu;
- attiecībā uz tā mērķa, kurš ir pamatā dažādo faktisko un tiesisko situāciju salīdzinājumam selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- rezultātā, spriedumā ir arī pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākumu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, tajā veiktajā analīzē saistībā ar to, ka neesot pierādījumi par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un līdzdalību iegūvi ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.
- Papildus juridiski nepareizai argumentācijai, spriedumā vairākos no minētajiem punktiem esot aizstāta lēmumā minētā argumentācija ar atšķirīgu Vispārējās tiesas argumentāciju, tādējādi spriedumā esot pieļautas arī papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Banco Santander un Santusa/Komisija* (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/282/ES (2011. gada 12. janvāris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 135, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī Axa Mediterranean Holding, S.A. iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-405/11 Axa Mediterranean/Komisija

(Lieta C-54/19 P)

(2019/C 112/39)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Axa Mediterranean Holding, S.A. (pārstāvji: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero un A. Lamadriá de Pablo, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;

- Apmierināt šo prasību par atcelšanu un galīgi atcelt apstrīdēto lēmumu; un
- Piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-405/11 *Axa Mediterranean Holding, S.A./Eiropas Komisija* ⁽¹⁾, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar minēto spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība par Eiropas Komisijas 2011. gada 12. janvāra lēmumu ⁽²⁾ par “finanšu nemateriālo vērtību”, kas paredzēta *Ley española de Impuesto sobre Sociedades* [Spānijas likuma par uzņēmuma ienākuma nodokli] 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretācijā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas attiecībā uz:

- selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsauces sistēmas noteikšanu;
- tā mērķa noteikšanu, kurš ir dažādu faktisko un tiesisko situācijas salīdzināšanas pamatā selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- tā rezultātā spriedumā arī tika pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākuma uzlikšanu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, Vispārējās tiesas analīzi saistībā ar iespējamo pierādījuma neesamību par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un kapitāldaļu ieguvu ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.

Papildus juridiski nepareizai argumentācijai spriedumā vairākos no minētajiem punktiem Vispārējā tiesa esot aizstājusi lēmumā minēto argumentāciju ar atšķirīgu savu argumentāciju, tādējādi pieļaujot papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Axa Mediterranean/Komisija* (T-405/11, nav publicēts, EU:T:2018:780).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/282/ES, 2011. gada 12. janvāris, par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 135, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-406/11 Prosegur Compañía de Seguridad/Komisija

(Lieta C-55/19 P)

(2019/C 112/40)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. (pārstāvji: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;
- Apmierināt šo prasību par atcelšanu un galīgi atcelt apstrīdēto lēmumu; un
- Piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-406/11 *Prosegur Compañía de Seguridad, S.A./Eiropas Komisija* ⁽¹⁾, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar minēto spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība par Eiropas Komisijas 2011. gada 12. janvāra lēmumu ⁽²⁾ par “finanšu nemateriālo vērtību”, kas paredzēta *Ley española de Impuesto sobre Sociedades* [Spānijas likuma par uzņēmuma ienākuma nodokli] 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretācijā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas attiecībā uz:

- selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsauces sistēmas noteikšanu;
- tā mērķa noteikšanu, kurš ir dažādu faktisko un tiesisko situācijas salīdzināšanas pamatā selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- tā rezultātā spriedumā arī tika pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākuma uzlikšanu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, Vispārējās tiesas analīzi saistībā ar iespējamo pierādījuma neesamību par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un kapitāldaļu ieguvī ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.

Papildus juridiski nepareizai argumentācijai spriedumā vairākos no minētajiem punktiem Vispārējā tiesa esot aizstājusi lēmumā minēto argumentāciju ar atšķirīgu savu argumentāciju, tādējādi pieļaujot papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Prosegur Compañía de Seguridad/Komisija* (T-406/11, nav publicēts, EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/282/ES (2011. gada 12. janvāris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 135, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 29. janvārī – Eiropas Komisija/Itālijas Republika
(Lieta C-63/19)

(2019/C 112/41)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: R. Lyal, F. Tomat)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasījumi

- atzīt, ka, piemērojot akcīzes nodokļa likmju samazinājumus saskaņā ar reģionālajiem tiesību aktiem, ko pieņēmis Friuli-Venēcijas Džūlijas reģions un kuros ir paredzēta sistēma iemaksām par dzinēju degvielai izmantoto benzīnu un dīzeļdegvielu saistībā ar šo produktu pārdošanu Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona iedzīvotājiem, Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai⁽¹⁾ 4. un 19. pantā noteiktos pienākumus;
- piespriest Itālijas Republikai atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona pieņemtajiem reģionālajiem tiesību aktiem ir ieviesta sistēma iemaksām par dzinēju degvielai izmantoto benzīnu un dīzeļdegvielu saistībā ar šo produktu pārdošanu Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona iedzīvotājiem. Būtībā sistēma paredz, ka, iegādājoties degvielu no sūkņa, degvielas uzpildes staciju apsaimniekotāji maksā fiksēta apmēra summu (par litru), tādējādi samazinot par degvielu maksājamo cenu. Reģiona administrācija atmaksā degvielas uzpildes staciju apsaimniekotājiem summu, kas izmaksāta saistībā ar labuma guvēju veikto degvielas iegādi.

Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai pārkārtojušās Direktīvas 2003/96/EK shēmā ir paredzēts, ka katrs produkts un katrs lietojums visā katras dalībvalsts teritorijā ar nodokļiem ir jāapliek vienādā līmenī. Šāds princips izriet gan no direktīvas loģiskā pamata un konkrēti no tās 5. un 15. apsvēruma, kā arī tās tiesību normu formulējuma, gan no šā normu kopuma sistēmiskās interpretācijas. No principa, ka katrai dalībvalstij ir jāparedz, ka katrs produkts un katrs lietojums ar nodokļiem tiek aplikts vienādā līmenī, var atkāpties tikai minētajā direktīvā skaidri noteiktos gadījumos. Direktīvā 2003/96 ir virkne normu, kas ļauj dalībvalstīm attiecībā uz noteiktiem produktiem un lietojumiem piemērot atlaides, atbrīvojumus vai apliekamības līmeņa diferencēšanu. Tas sakāms konkrēti par direktīvas 5., 7., 15., 16. un 17. pantu, kā arī tās 18. un 19. panta noteikumiem. Šādus samazinājumus, atbrīvojumus vai diferencēšanu dalībvalstis drīkst ieviest direktīvas 6. pantā paredzētajā kārtībā. Šajā nupat minētajā pantā ir noteikts, ka dalībvalstis var piemērot šajā direktīvā noteiktos atbrīvojumus vai nodokļu samazinājumus vai nu tieši, vai izmantojot diferencētu likmi, vai atmaksājot visu nodokļu summu vai to daļu.

Komisija uzskata, ka šajā lietā aplūkotajā gadījumā akcīzes nodokļa likmju samazinājums attiecībā uz dzinējiem izmantoto degvielu Direktīvā 2003/96/EK par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem nav atļauts.

Tādējādi Komisija uzskata, ka aplūkojamajā gadījumā Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai, 4. un 19. pantā noteiktos pienākumus.

⁽¹⁾ OV 2003, L 283, 51. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. janvārī Spānijas Karaliste iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 RENV World Duty Free Group/Komisija

(Lieta C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Spānijas Karaliste (pārstāvis: A. Sampol Pucurull)

Pārējie lietas dalībnieki: *World Duty Free Group, S.A.*, iepriekš – *Autogrill España, S.A.*, un Eiropas Komisija

Personas, kas iestājušās lietā prasītājas prasījumu atbalstam pirmajā instancē: Vācijas Federatīvā Republika un Īrija

Prasījumi

- Apmierināt šo apelācijas sūdzību un atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 RENV *World Duty Free Group, S.A.*/Eiropas Komisija ⁽¹⁾;
- Atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktu, ciktāl ar Komisijas Lēmumu 2011/5/EK (2009. gada 28. oktobris) par finanšu nemateriālās vērtības norakstīšanu nodokļu vajadzībām saistībā ar kapitāla daļu iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex. NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija ⁽²⁾, tika uzskatīts, ka strīdīgais nodokļu pasākums ir valsts atbalsts, un
- Piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir pamatota ar vienu vienīgu apelācijas pamatu pārsūdzētā sprieduma atcelšanai. Spānija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu Savienības tiesību piemērošanā Tiesas statūtu 58. panta izpratnē, kļūdaini interpretējot Līguma 107. panta 1. punktu un, it īpaši, šajā pantā ietverto valsts atbalsta selektivitātes jēdzienu. Šo vienīgo pamatu var sadalīt četrās daļās:

- Pirmkārt, Spānija norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdījies, nosakot nodokļu pasākumu atsaucē ietvarus, kas nesakrīt ar apstrīdētajā lēmumā ietverto;
- Otrkārt, Spānija uzskata, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, nenorādot, ka finanšu nemateriālās vērtības piemērojama nodokļu režīms veido vispārēja rakstura pasākumu vai savu vai autonomu atsaucē ievāru;
- Treškārt, Spānija aizstāv nostāju, ka spriedumā arī esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, pareizi nenorādot atsaucē ietvaru mērķi un nepareizi veicot salīdzinājuma pārbaudi atbilstoši apelācijas kārtībā pieņemtā sprieduma *World Duty Free* ⁽³⁾ (lietas C-20/15 P un C-21/15 P) prasībām;
- Ceturtkārt, kļūda atskaites ietvaru veidojošajā elementa identifikācijā ietverot kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz pierādīšanas pienākuma sadali.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *World Duty Free Group*/Komisija (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ OV 2011, L 7, 48. lpp.

⁽³⁾ Spriedums, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group* u.c. (C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. janvārī Spānijas Karaliste iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-399/11 RENV, *Banco Santander un Santusa*/Komisija

(Lieta C-65/19 P)

(2019/C 112/43)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Spānijas Karaliste (pārstāvis: A. Sampol Pucurull)

Pārējie lietas dalībnieki: *Banco Santander, S.A., Santusa Holding, S.L.* un Eiropas Komisija

Personas, kas iestājušās lietā prasītāju prasījumu atbalstam pirmajā instancē: Vācijas Federatīvā Republika un Īrija

Prasījumi

- Pieņemt šo apelācijas sūdzību un atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-399/11 RENV *Banco Santander* un *Santusa*/Eiropas Komisija ⁽¹⁾;
- Atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktu tiktāl, ciktāl ar Komisijas Lēmumu 2011/282/ES (2011. gada 12. janvāris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija ⁽²⁾, tika noteikts, ka strīdīgais nodokļu pasākums veido valsts atbalstu, un
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir pamatota ar vienu apelācijas pamatu, kā rezultātā būtu jāatceļ pārsūdzētais spriedums. Spānija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu Savienības tiesību piemērošanā Tiesas Statūtu 58. panta nozīmē, kļūdaini interpretējot Līguma 107. panta 1. punktu, it īpaši šajā pantā ietvertu jēdzienu “valsts atbalsta selektivitāte”. Šo vienīgo pamatu var sadalīt četrās daļās:

- pirmkārt, Spānija norāda, ka Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, nosakot nodokļu pasākuma atsaucē sistēmu, kas nesakrīt ar apstrīdētajā lēmumā ietvertu;
- otrkārt, Spānija uzskata, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo nav nenorādīts, ka finanšu nemateriālajai vērtībai piemērojama nodokļu režīms veido vispārīgā rakstura pasākumu vai īpašu vai autonomu atsaucē punktu;
- treškārt, Spānija pauž nostāju, ka spriedumā esot arī pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, pareizi nenorādot atsaucē punkta mērķi un nepareizi veicot salīdzinājuma pārbaudi, kas ir prasīta apelācijas kārtībā pieņemtajā spriedumā *World Duty Free* ⁽³⁾ (lieta C-20/15 P un C-21/15 P);
- ceturtkārt, kļūda atsaucē sistēmu veidojošā elementa identifikācijā ietver kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz pierādīšanas pienākuma noteikšanu.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Banco Santander* un *Santusa*/Komisija (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ OV 2011, L 135, I. lpp.

⁽³⁾ Spriedums, 2016. gada 21. decembris, *Komisija/World Duty Free Group* u.c. (C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Prasība, kas celta 2019. gada 11. februārī – Itālijas Republika/Eiropas Savienības Padome, Eiropas Parlaments

(Lieta C-106/19)

(2019/C 112/44)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvji: G. Palmieri, S. Fiorentino, C. Colelli)

Atbildētāji: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Parlaments

Prasījumi

- atcelt 2018. gada 16. novembrī Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī Nr. L 291 publicēto Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2018/1718, ar ko attiecībā uz Eiropas Zāļu aģentūras mītnesvietu groza Regulu (EK) Nr. 726/2004 ⁽¹⁾;
- piespriest Padomei un Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus šādus prasības pamatus:

- Līguma par Eiropas Savienību 10., 13. un 14. panta pārkāpums [un] Līguma par Eiropas Savienības darbību 114. panta, 168. panta 4. punkta c) apakšpunkta, 289. un 294. panta pārkāpums: apstrīdētajā regulā, izraugoties Amsterdamu par EMA mītnesvietu, ir vienīgi pārņemta izvēle, kas izdarīta Padomes 2017. gada 20. novembra sanāksmē un kuras izdarīšanā Eiropas Parlaments nepiedalījās. No tā izriet, ka regulas pieņemšanā Parlamentam – kurš nekādi nespēja ietekmēt pieņemtā lēmuma saturu – tika būtībā liegtas tam piekritošās prerogatīvas, kuras saskaņā ar izvēlēto leģislatīvo procedūru reglamentējošajās Līgumu normās noteikto tomēr bija pilnībā jāievēro;
- apstrīdētās regulas atvasinātais pretiesiskums, kas izriet no 2017. gada 20. novembra Lēmuma 14559/17 pretiesiskuma. Pilnvaru nepareiza izmantošana, neveicot izmeklēšanu un sagrozot faktus: ja tiks konstatēts, ka regulā noteikti bija jāpārņem 2017. gada 20. novembrī pieņemtais lēmums un ka līdz ar to nav tikušas pārkāptas Parlamenta prerogatīvas, tad būtu arī jāatzīst, ka uz pašu regulu ir atvasināšanas ceļā attiecināmi tie paši trūkumi, kas piemīt minētajam lēmumam un kurus Itālijas Republika jau ir norādījusi prasībā lietā C-59/18.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1718 (2018. gada 14. novembris), ar ko attiecībā uz Eiropas Zāļu aģentūras mītnesvietu groza Regulu (EK) Nr. 726/2004 (OV 2018, L 291, 3. lpp.).

Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (*Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, piedaloties *Clinton Osas Alake alias Klenti Solim u.c.*

(Lieta C-577/17) ⁽¹⁾

(2019/C 112/45)

Tiesvedības valoda – vācu

Tiesas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 22, 22.1.2018.

Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (*Svea hovrätt* (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Dacom Limited/IPM Informed Portfolio Management AB*

(Lieta C-313/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/46)

Tiesvedības valoda – zviedru

Tiesas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 268, 30.7.2018.

Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 11. janvāra rīkojums (*Handelsgericht Wien* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Austrian Airlines AG/MG, NF*

(Lieta C-566/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/47)

Tiesvedības valoda – vācu

Tiesas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 455, 17.12.2018.

Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 16. janvāra rīkojums (*Juzgado de Primera Instancia de Albacete* (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Los prestatarios/Globalcaja S.A.*

(Lieta C-617/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/48)

Tiesvedības valoda – spāņu

Tiesas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 455, 17.12.2018.

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas 2019. gada 8. februāra spriedums – *Serendipity u.c./EUIPO – CKL Holdings*
("CHIARA FERRAGNI")

(Lieta T-647/17) ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes "CHIARA FERRAGNI" reģistrācijas pieteikums – Agrāka Beniluksa vārdiska preču zīme "Chiara" – Relatīvs atteikuma pamats – Sajaukšanas iespējas neesamība – Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts))

(2019/C 112/49)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Serendipity Srl* (Milāna, Itālija), *Giuseppe Morgese* (Barleta, Itālija), *Pasquale Morgese* (Barleta) (pārstāvji: C. Volpi, L. Aliotta un F. Garbagnati Lo Iacono, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis: L. Rampini)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: *CKL Holdings NV* (Bussum, Nīderlande)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2017. gada 17. jūlija lēmumu lietā R 2444/2016-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp *CKL Holdings*, no vienas puses, un *Serendipity* un *Morgese* k-giem, no otras puses.

Rezolutīvā daļa

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas ceturtās padomes 2017. gada 17. jūlija lēmumu lietā R 2444/2016-4.
- 2) EUIPO sedz savus, kā arī atļūdzina *Serendipity Srl*, *Giuseppe Morgese* un *Pasquale Morgese* tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 392, 20.11.2017.

Prasība, kas celta 2019. gada 16. janvārī – *Orkla Foods Danmark/EUIPO* ("PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD")

(Lieta T-34/19)

(2019/C 112/50)

Tiesvedības valoda – dāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Orkla Foods Danmark* (Taastrup, Dānija) (pārstāvis: S. Hansen, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiska preču zīme, kas ietver vārdiskus elementus “PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD” – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 930 241

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2018. gada 1. oktobra lēmums lietā R 309/2018-2

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 3. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 23. janvārī – MSI Svetovanje/EUIPO – Industrial Farmaceutica Cantabria (“nume”)

(Lieta T-41/19)

(2019/C 112/51)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: MSI Svetovanje, marketing, d.o.o (Vrhnika, Slovēnija) (pārstāvis: M. Maček., advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Industrial Farmaceutica Cantabria, SA (Madrīde, Spānija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “nume” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 15 120 355

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas piektās padomes 2018. gada 8. novembra lēmums lietā R 722/2018-5

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- EUIPO sedz savus, kā arī atlīdzina MSI Svetovanje d.o.o. tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 95. panta 1. punkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 94. panta, kā arī Līguma par Eiropas Savienības darbību 296. panta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 8. panta 5. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 28. janvārī – AH/Eurofound**(Lieta T-52/19)**

(2019/C 112/52)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: AH (pārstāve: N. de Montigny, advokāte)

Atbildētājs: Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fonds (Eurofound)

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fonda 2018. gada 22. marta lēmumu, kas prasītājam ar viņa padomnieka starpniecību paziņots, ietverot to šīs aģentūras pārstāvju, *Beauchamps* advokātu biroja sastādītā vēstulē, ciktāl ar to noraidīta viņa sūdzība par privāto un personas datu aizsardzības noteikumu pārkāpumu, viņa lūgums veikt izmeklēšanu attiecībā uz minēto, kā arī lūgums izmaksāt kompensāciju, kurus prasītājs ar sava padomnieka starpniecību bija iesniedzis 2018. gada 2. februārī;
- piespriest atbildētājam izmaksāt 30 000 EUR kā atlīdzību par “data breach” un 2018. gada 2. februāra lūguma noraidīšanas rezultātā radīto morālo kaitējumu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza septiņus pamatus.

1. Pirmais pamats ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma pretiesiskumu, jo šo lēmumu neesot pieņēmusi kompetentā iecelējinstītūcija, bet gan pieaicināts advokātu birojs, kam nav nedz atbilstoša pilnvarojuma, nedz tiesību to darīt.
2. Ar otro pamatu tiek norādīts uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, pienākuma sniegt palīdzību neizpildi, un Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”) 22. un 24. panta pārkāpumu, jo atbildētājs lūgumu esot noraidījis, neveicot rūpīgu administratīvo izmeklēšanu.
3. Trešais pamats it īpaši attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, tiesību uz aizstāvību un īpaši tiesību tikt uzklautam pārkāpumu un rūpības pienākuma neizpildi.
4. Ceturtais pamats attiecas uz Civildienesta noteikumu 26. panta un personas datu aizsardzības jomā piemērojamo tiesību normu pārkāpumu.

5. Piektais pamats ir saistīts ar interešu konfliktu un administrācijas objektīvas pieejas, objektivitātes un neatkarības pienākumu neizpildi.
6. Sestais pamats attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.
7. Septītais pamats izriet no Civildienesta noteikumu 17. panta un konfidencialitātes saistībā ar arodbiedrības darbību, kurās var piedalīties ikviens darbinieks, pārkāpuma.

Prasība, kas celta 2019. gada 29. janvārī – Nosio/EUIPO (“BIANCOFINO”)

(Lieta T-54/19)

(2019/C 112/53)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nosio SpA (Mezzocorona, Itālija) (pārstāvji: J. Graffer un A. Ottolini, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “BIANCOFINO” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 16 376 758

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas pirmās padomes 2018. gada 22. novembra lēmums lietā R 2434/2017-1

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 31. janvārī – Kipra/EUIPO – Filotas Bellas & Yios (“Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927”)

(Lieta T-60/19)

(2019/C 112/54)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Kipras Republika (pārstāvis: S. Malynicz, QC, V. Marsland, Solicitor)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: Filotas Bellas & Yios AE (Alexandrea Imathias, Grieķija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiska preču zīme “Halloumi χαλλούμι Vermion grill cheese/grill est/grill kase M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927” – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 12 172 276

Process EUIPO: spēkā neesamības atzīšanas process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2018. gada 20. novembra lēmums lietā R 2296/2017-4

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO un personai, kas iestājusies lietā, segt savus un atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Apelācijas padomei ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā par preču līdzību;
- Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka ir bijis pareizi transponēt argumentāciju no Vispārējās tiesas iepriekšējās judikatūras;
- Apelācijas padome ir kļūdaini konstatējusi, ka agrākajai valsts preču zīmei pilnībā nav atšķirtspējas, lai nošķirtu sertificētās preces no nesertificētajām precēm;
- Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu preču zīmju salīdzinājumā un sajaukšanas iespējas vērtējumā;
- Apelācijas padome nav ņēmusi vērā valsts tiesību normas un judikatūru, kas attiecas uz valsts sertifikācijas zīmju tvērumu un iedarbību.

Prasība, kas celta 2019. gada 4. februārī – ECSEL Joint Undertaking/Personal Health Institute International

(Lieta T-64/19)

(2019/C 112/55)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: ECSEL Joint Undertaking (pārstāvji: G. Kuyper un P. Brochier, advokāti)

Atbildētājs: Personal Health Institute International (Amsterdama, Nīderlande)

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- piespriest atbildētājam samaksāt ECSEL summu 25 513,84 EUR apmērā kopā ar līgumiskajiem procentiem 3,5 % apmērā no 2014. gada 15. decembra līdz pilnai summas samaksai.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītājs norāda vienu pamatu, ar kuru tiek apgalvots tas, ka atbildētājs esot pārkāpis līgumu un atbildētājs, atbilstoši prasītāja apgalvotajam, nav sniedzis nekādas detalizētas norādes vai informāciju par tā projektu atbilstošajai valsts finansējuma piešķiršanas iestādei un nav izpildījis savas līgumsaistības, tādējādi attaisnojot līguma laušanu, ciktāl tas attiecas uz atbildētāju, saskaņā ar atbilstošajiem Finansējuma līguma II pielikuma II.20.1. panta noteikumiem.

Prasība, kas celta 2019. gada 5. februārī – *Sixsigma Networks Mexico/EUIPO – Dokkio* (“DOKKIO”)

(Lieta T-67/19)

(2019/C 112/56)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Sixsigma Networks Mexico, SA de CV* (Mehiko, Meksika) (pārstāvis: *C. Casas Feu*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: *Dokkio, Inc.* (*San Mateo*, Kalifornija, Amerikas Savienotās Valstis)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece

Attiecīgā strīdus preču zīme: vārdiskas preču zīmes “DOKKIO” starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību – starptautiska reģistrācija Nr. 1 308 971

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2018. gada 21. novembra lēmums lietā R 1187/2018-2

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atceltu apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir noraidīti iebildumi B 2800087;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies *Sixsigma Networks Mexico, SA de CV*;
- piespriest *Dokkio, Inc.* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies *Sixsigma Networks Mexico, SA de CV*.

Izvirzītais pamats

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.
-

Prasība, kas celta 2019. gada 6. februārī – *Südwestdeutsche Salzwerte*/EUIPO (“Bad Reichenhaller Alpensaline”)

(Lieta T-69/19)

(2019/C 112/57)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Südwestdeutsche Salzwerte AG (Heilbronn, Vācija) (pārstāvis: M. Douglas, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes “Bad Reichenhaller Alpensaline” reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 17 126 517

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas pirmās padomes 2018. gada 4. decembra lēmums lietā R 412/2018-1

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu un atļaut pieteiktās Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes Nr. 17 126 517 reģistrāciju, ciktāl tā tika atteikta;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 7. februārī – *DK Company*/EUIPO – *Hunter Boot* (“DENIM HUNTER”)

(Lieta T-74/19)

(2019/C 112/58)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: DK Company A/S (Ikast, Dānija) (pārstāvis: S. Hansen, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece: Hunter Boot Limited (Edinburga, Apvienotā Karaliste)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes "DENIM HUNTER" reģistrācijas pieteikums – reģistrācijas pieteikums Nr. 14 649 891

Informācija par procesu EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2018. gada 16. novembra lēmums lietā R 849/2018-2

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- grozīt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats

- Apelācijas padome esot kļūdaini konstatējusi sajaukšanas iespējas pastāvēšanu starp attiecīgām preču zīmēm.

Prasība, kas celta 2019. gada 8. februārī – *Comune di Milano*/Parlaments un Padome

(Lieta T-75/19)

(2019/C 112/59)

Tiesvedības valoda: itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Comune di Milano* (pārstāvji: F. Sciaudone, M. Condinanzi un A. Neri, advokāti)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome.

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 2018/1718 (2018. gada 14. novembris), ar ko attiecībā uz Eiropas Zāļu aģentūras ("EMA") mītnesvietu groza Regulu (EK) Nr. 726/2004;
- atzīt Padomes 2017. gada 20. novembra lēmumu par spēkā neesošu 2016. gada 22. jūnija Reglamenta 6. punkta izpratnē;
- piespriest Padomei un Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumā prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots reprezentatīvās demokrātijas principa (LES 10. pants), institucionālā līdzsvara un lojālās sadarbības (LES 13. pants), kā arī būtisku procesuālo prasību un LES 14. panta pārkāpums.

- Prasītāja apgalvo, ka attiecīgie principi ir pārkāpti, jo: i) EMA galveno mītni izvēlējās viena iestāde – Padome, pēc lēmuma pieņemšanas procesa, kas noslēdzies ar 2017. gada 20. novembra lēmumu, ar kuru tika noteikts apstrīdētās regulas saturs (un tātad EMA mītnes atrašanās vieta Amsterdamā), ārpus parastās likumdošanas procedūras un pirms tās uzsākšanas; ii) EMA mītnes vietas izvēles procedūras laikā, ar kuru arī esot vājināts lēmumu pieņemšanas process, Padome un Komisija – vienīgās divas izvēles procesā iesaistītās iestādes – nekonsultējās ar Parlamentu; iii) parastajā likumdošanas procedūrā Padome un Komisija ir nostādījušas Parlamenta fakta priekšā attiecībā uz (jau izdarīto) izvēli par labu Amsterdamai; iv) Padome un Komisija neatstāja Parlamentam nekādas iespējas iejaukties, lai novērtētu vai apspriestu šo lēmumu, bet gan tā vietā apņēmas pabeigt likumdošanas procedūru pēc iespējas ātrāk; v) Parlaments neesot varējis pildīt savas Līgumos noteiktās funkcijas, un likumdošanas procedūras gaitā tas bija spiests “ratificēt” pret savu gribu Padomes pieņemto lēmumu.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvota pilnvaru nepareiza izmantošana, kā arī pārredzamības, labas pārvaldības un taisnīguma principa pārkāpums.
- Pēc prasītājas domām, izvēles procedūras mērķis bija noteikt labāko piedāvājumu EMA mītnes vietas maiņai, ņemot vērā atlases kritērijus, kas noteikti uzaicinājumā piedalīties konkursā. Tomēr šajā gadījumā mītnes vietas noteikšana, lozējot bez iepriekšējas pārbaudes veikšanas, neļāva pārbaudīt abu – Milānas un Amsterdamas – kandidatūru līdzvērtības trūkumu un neļāva izvēlēties labāko piedāvājumu. Turklāt balsošanas rezultāts 2017. gada 20. novembrī par labu Amsterdamai tika panākts, jo Komisija neesot veikusi faktisku izmeklēšanu un nepareizi atspoguļojusi Nīderlandes piedāvājumu (turklāt vairākos būtiskos aspektos). Prasītāja apgalvo, ka rezultātā dalībvalstis esot balsojušas par Amsterdamas kandidatūru, kļūdaini uzskatot, ka tā atbilst konkursa uzaicinājuma kritērijiem un Aģentūras īpašajām vajadzībām. Turklāt Nīderlandes piedāvājums esot ticis grozīts *ex post* (nelabvēlīgā veidā) pēc 2017. gada 20. novembra balsošanas, un piedāvājuma grozījumi esot apspiesti slepeni un divpusēji. Prasītājas ieskatā, 2017. gada 20. novembra lēmuma trūkumi attiecīgi izraisa apstrīdētās Regulas pretiesiskumu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts labas pārvaldības princips.
- Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka lēmuma pieņemšanas procesam, kura rezultātā tika noteikta jauna EMA mītnes vieta, ir raksturīgs formas un kārtības trūkums, kas nepieciešamas pārredzamības nodrošināšanai. Trūkumi izmeklēšanā un tas apstākļi, ka esot veiktas attiecīgās turpmākās divpusējās un slepenās sarunas par dažiem Nīderlandes piedāvājuma pamatnosacījumiem, esot padarījuši pārredzamības principa pārkāpumu smagāku. Tāpat neesot ņemti vērā daudzi lēmuma pieņemšanai būtiski elementi. Prasītājas ieskatā, nespēja pienācīgi novērtēt piedāvājumus un Nīderlandes piedāvājuma sagrozīšana trijos būtiskos aspektos (pagaidu mītnes vietas platība, finanšu apstākļi, nespēja nodrošināt Aģentūras darbības nepārtrauktību) esot padarījuši labas pārvaldības principa pārkāpumu smagāku.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots Padomes 2009. lēmuma (2009. gada 11. septembris), ar ko pieņem Padomes reglamentu, un Padomes 2016. gada 31. oktobra Reglamenta pārkāpums.
- Šajā sakarā tiek apgalvots, ka balsošanas forma un tās iznākums ir kļūdaini, jo ir pārkāpti īpaši noteikumi, kas Padomei bija jāievēro, un tas izraisījis 2017. gada 20. novembra lēmuma un apstrīdētās Regulas pretiesiskumu.

Prasība, kas celta 2019. gada 12. februārī – Apostolopoulou un Apostolopoulou Chrysanthaki/Eiropas Komisija

(Lieta T-81/19)

(2019/C 112/60)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Zoi Apostolopoulou (Atēnas, Grieķija), Anastasia Apostolopoulou- Chrysanthaki (Atēnas) (pārstāvis: D. Gkouskos, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pievienot šo lietu ar to saistītai prasībai, ko prasītājas cēlušas 2018. gada 25. oktobrī un kas reģistrēta ar numuru T-721/2018;
- pieņemt šo prasību un piespriest atbildētājām kopīgi un solidāri samaksāt katrai prasītājai kopējo summu viens miljons un simts tūkstoši eiro, kā šī summas apmērs detalizēti pamatots prasītāju prasībā, kompensējot morālo kaitējumu, kas viņām nodarīts ar prasītāju personīgo tiesību pārkāpumiem;
- noteikt atbildētājām nākotnē atturēties no jebkādiem prasītāju personīgo tiesību pārkāpumiem;
- piespriest pirmajai atbildētājai ar savu paziņojumu atjaunot prasītāju godu un reputāciju;
- piespriest atbildētājām atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība vērsta pret Eiropas Komisiju un Eiropas Savienību. Ņemot vērā to, ka pēdējo minēto vienmēr Eiropas Tiesā pārstāv iestāde, kurai tiek piedēvēts apstrīdētais akts vai rīcība, Komisija līdz ar to ir uzskatām par vienīgo atbildētāju šajā prasībā.

Prasības pamatojumam prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais prasības pamats – lojalitātes un pušu līdztiesīguma pienākuma pārkāpums, pareizas tiesvedības pamatprincipa un prasītāju tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpums.
 2. Otrais prasības pamats – prasītāju cilvēka cieņas un goda aizskārums, pārkāpjot labas pārvaldības principu.
 3. Trešais prasības pamats – tiesiskuma, labas ticības un tiesiskās palāvības principu pārkāpums.
-

